

Enver Hoxha

Teorin om ”tre världar” — En kontrarevolutionär chauvinistisk teori

Ur Enver Hoxha, *Imperialismen och revolutionen* (1979)

Enver Hoxha kritiserar skarpt ”teorin om tre världar” som officiellt lanserades via ett tal som Deng Xiaoping höll vid FN:s råvarukonferens i april 1974. Trevärldarteorin fick en mycket framträdande roll fr o m slutet av 1970, dvs ett drygt år efter Maos död. Den användes för att teoretiskt motivera den kinesiska utrikespolitiken, som bl a gick ut på att huvudmotsättningen i världen gick mellan de båda ”supermakterna” (USA och Sovjet) och ”Tredje världen”. Efterhand kom Sovjet ensamt få rangen som huvudfiende till all världens folk.

Hoxhas kritik nedteknades våren 1978. Se även [Enver Hoxha om maoismen](#).

För kinesernas egen utläggning om denna teori, se: [Ordförande Maos teori om de tre världarna är ett viktigt bidrag till marxismen-leninismen](#) (från 1977).

För en kritisk granskning utvecklingen av den kinesiska politiken från en revolutionärt marxistisk utgångspunkt, se Peter Cardoff, [Kinas utrikespolitik](#) (skriven 1974) – observera att den skrevs innan 3-världarteorin slog igenom. Se även artikelsamlingen [Kina, vänstern, Vietnam & utrikespolitiken](#) som lägger särskild tonvikt på relationerna till Vietnam och den svenska vänsterns ståndpunkter när det gällde detta.

* * *

OBS i det svenska originalet till följande anges vanligen Lenins *Collected Works* och (i färre fall) *Valda verk* som källor till Lenin-citaten och Maos *Valda verk* band 1-4 och *Selected Works* vol 5 till Mao-citaten. Dessa källhänvisningar har utelämnats nedan.

MF

Idag har även de kinesiska revisionisterna börjat uppträda öppet och slåss på en bred front mot den leninistiska teorin och strategin om revolutionen och folkens befrielsekamp. De försöker bekämpa denna ärorika vetenskapliga teori och strategi med sin teori om ”tre världar”, som är en falsk, kontrarevolutionär och chauvinistisk teori.

Teorin om ”tre världar” står i motsättning till Marx', Engels', Lenins och Stalins teori, eller utgör rättare sagt ett förnekande av den. Det har ingen betydelse vem som först hittade på begreppet den ”tredje världen”, vem som först delade upp världen i tre delar, men det är säkert att Lenin inte gjorde en sådan uppdelning. Däremot gör Kinas Kommunistiska Parti anspråk på den, och hävdar att Mao Tsetung uppfann teorin om ”tre världar”. Om han verkligen är den som först formulerade denna sk teori, är det ytterligare ett bevis på att Mao Tsetung inte är marxist. Men även om han bara övertog teorin från andra, är även detta bevis nog för att han inte är marxist.

Begreppet ”tre världar” — ett förnekande av marxismen-leninismen

Uppfattningen att det finns tre världar, eller uppdelningen av världen i tre delar, grundar sig på en rasistisk och metafysisk världsåskådning, som är en produkt av världskapitalismen och reaktionen.

Men den rasistiska tesen som placerar länderna på tre nivåer eller i tre "världar" grundas inte bara på hudfärg. Den gör en indelning som grundar sig på ländernas ekonomiska utvecklingsnivå, och som är avsedd att definiera den "stora härskarrasen" å den ena sidan, och "parians och plebsens ras" å den andra sidan. Tesen är avsedd att skapa en oföränderlig och metafysisk uppdelning i den kapitalistiska bourgeoisins intressen. Den betraktar världens olika nationer och folk som en fårscock, som en oformlig massa.

De kinesiska revisionisterna ansluter sig till och förkunnar att "härskarrasen" måste bevaras, och att "parians och plebsens ras" måste tjäna den ödmjukt och hängivet.

Den marxist-leninistiska dialektiken lär oss att det inte finns någon gräns för utvecklingen, att ingenting upphör att förändras. I denna process av oavbruten utveckling mot framtiden förekommer kvantitativa och kvalitativa förändringar. Som alla andra epoker utmärks vår epok av djupa motsättningar, vilka Marx, Engels, Lenin och Stalin definierade mycket klart. Denna epok är imperialismens och de proletära revolutionernas epok, då följaktligen stora kvantitativa och kvalitativa omvandlingar äger rum. Dessa omvandlingar leder till revolution, och till att arbetarklassen griper makten för att bygga det nya socialistiska samhället.

Marx' teori är helt grundad på klasskampen och på den dialektiska och historiska materialismen. Marx bevisade att det kapitalistiska samhället är ett samhälle uppdelat i utsugande och utsugna klasser. Han bevisade också att klasserna inte kommer att försvinna förrän det klasslösa samhället, kommunismen, har uppnåtts.

Idag lever vi i det stadium då imperialismen faller samman och den proletära revolutionen segrar. Detta betyder att det i dagens kapitalistiska samhälle finns två huvudklasser, proletariatet och bourgeoisin, som är i oförsonlig kamp med varandra, en kamp på liv och död. Vilken av dem kommer att segra? Marx och Lenin, den marxist-leninistiska vetenskapen och revolutionens teori och praktik visar och övertygar oss om att proletariatet kommer att segra till slut. Proletariatet kommer att segra genom att kasta över ända och förinta bourgeoisins, imperialismens och alla utsugares makt, och bygga ett nytt samhälle, det socialistiska samhället. De lär oss likaledes att det även i detta nya samhälle under en mycket lång tid kommer att finnas klasser: arbetarklassen och de arbetande bönderna, som är nära förbundna med varandra. Men det kommer också att finnas rester av de störtande och exproprierade klasserna. Under hela denna period kommer dessa rester, såväl som element som urarter och motsätter sig uppbygget av socialismen, att försöka återta sin förlorade makt. Följaktligen kommer det även under socialismen att finnas hård klasskamp.

Marxist-leninisterna håller alltid i minnet att det i alla länder, med undantag av de länder där revolutionen har segrat och socialistisk ordning har upprättats, finns fattiga klasser med proletariatet i spetsen, och rika klasser med bourgeoisin i spetsen.

I varje kapitaliststat, var den än är och hur demokratisk eller progressiv den än är, finns det förtryckta och förtryckare, utsugna och utsugare, där finns antagonism och skoningslös klasskamp. Denna kamps varierande intensitet ändrar inte den verkligheten. Denna kamp har sina upp- och nedgångar, men den existerar och kan inte släckas ut. Den finns överallt, den existerar i USA mellan proletariatet och den imperialistiska bourgeoisin. Den existerar också i Sovjetunionen, där marxismen-leninismen har förrättats och en ny borgerligt kapitalistisk klass har skapats, som förtrycker det arbetande folket i landet. Klasser och klasskamp finns också i den "andra världen", som i Frankrike, Storbritannien, Italien, Västtyskland och Japan. De finns också i den "tredje världen", i Indien, Zaire, Burundi, Pakistan, Filippinerna etc.

Det är bara enligt Mao Tsetungs teori om "tre världar" som klasser och klasskamp inte existerar i något land. Denna teori ser dem inte, därför att den bedömer länder och folk enligt borgerliga geo-politiska begrepp och efter deras ekonomiska utvecklingsnivå.

Att se världen som uppdelad i tre, i den "första världen", den "andra världen" och den "tredje

världen” som de kinesiska revisionisterna gör, och inte ur en klassynvinkel, betyder att avvika från den marxist-leninistiska teorin om klasskampen. Det betyder att man förnekar proletariats kamp mot bourgeoisin för övergången från ett efterblivet samhälle till ett nytt samhälle, det socialistiska samhället, och senare till ett klasslöst samhälle, det kommunistiska samhället. Att dela världen i tre betyder att inte inse vad som karakteriserar epoken, att hindra proletariats och folkens frammarsch mot revolutionen och den nationella befrielsen. Det betyder att man hindrar deras kamp mot USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen, kapitalet och reaktionen i varje land och i varje hörn av världen. Teorin om ”tre världar” förespråkar samhällsfred och klassförsoning. Den försöker skapa allianser mellan oförsonliga fiender, mellan proletariatet och bourgeoisin, mellan de förtryckta och förtryckarna, mellan folken och imperialismen. Det är ett försök att förlänga livet på den gamla världen, den kapitalistiska världen, att hålla den på fötter just genom att söka utplåna klasskampen.

Men klasskampen — proletariatets och dess allierades kamp för att ta makten och bourgeoisins kamp för att behålla sin makt — kan aldrig utplånas. Detta är en obestridlig sanning, och den kan inte ändras med en massa tomt teoretiserande om ”världarna”, vare sig den ”första världen”, den ”andra världen”, den ”tredje världen”, den ”alliansfria världen” eller den ”femtioelfte världen”. Att godta en sådan uppdelning betyder att förneka och överge Marx', Engels', Lenins och Stalins teori om klasserna och klasskampen.

Efter Oktoberrevolutionens seger sade Lenin och Stalin att det finns två världar i vår epok: den socialistiska världen och den kapitalistiska världen, fastän socialismen bara hade segrat i ett land vid den tiden. Lenin skrev 1921:

...det finns nu två världar; den gamla kapitalistiska världen, som befinner sig i ett tillstånd av förvirring men som aldrig kommer att ge upp frivilligt, och den nya uppstigande världen som fortfarande är mycket svag, men som kommer att växa, ty den är oövervinnerlig.

Detta klasskriterium på uppdelningen av världen gäller ännu idag, oberoende av det faktum att socialismen inte har segrat i så många länder, och att det nya samhället inte har ersatt det gamla borgerligt-kapitalistiska samhället. Detta kommer med nödvändighet att inträffa i morgondagens värld.

Det faktum att socialismen har förrått i Sovjetunionen och i de andra tidigare socialistiska länderna ändrar på intet vis det leninistiska kriteriet för uppdelningen av världen. Nu som tidigare finns det bara två världar, och kampen mellan dessa två världar, mellan de två antagonistiska klasserna, mellan socialismen och kapitalismen, existerar inte bara i nationell skala utan också i internationell skala.

De kinesiska revisionisterna erkänner inte att den socialistiska världen finns- Detta under förväning att det socialistiska läget, som ett resultat av Sovjetunionens och de andra tidigare socialistiska ländernas förräderi, inte längre existerar. Dessa revisionister förbiser avsiktligt en sak, nämligen att den moderna revisionismens framträdande på intet vis ändrar historiens allmänna tendens till revolution, till imperialismens sammanbrott, oavsett det faktum att kapitalismen fortfarande är vid liv. Samtidigt bortser de ifrån det faktum att marxismen-leninismens odödliga idéer existerar, utvecklas och segrar, att de marxist-leninistiska partierna finns, att det socialistiska Albanien finns, att folken som slåss för frihet, nationellt oberoende och suveränitet existerar, och att världsproletariatet finns och kämpar.

Pariskommunen segrade inte, utan den slogs ned, men den gav världsproletariatet ett stort exempel. Marx sade att erfarenheten av Kommunen avslöjade det franska proletariatets tillfälliga svaghet, men den förberedde ändå proletariatet i alla länder för världsrevolutionen, den gav en viktig lärdom om vilka förhållanden som är nödvändiga för att uppnå seger. Marx höjde kommunardernas stora erfarenhet — kommunarderna som ”stormade himlen” — till teorins nivå, och lärde proletariatet att det måste krossa den borgerliga statsapparaten och dess diktatur med revolutionärt våld.

De moderna revisionisterna är fega. De tror att de kontrarevolutionära krafterna är mycket mäktiga idag. Men det är inte alls sant. De är svagare än folken. Folken med proletariatet i spetsen är starkare. De kommer att krossa de kontrarevolutionära krafterna, reaktionens, imperialismens och socialimperialismens krafter. Denna syn grundar sig på en klassmässig analys av världen. Varje annat synsätt är felaktigt, oberoende av hur revisionisterna förklarar sitt handlande och sin rädsla med revolutionära fraser.

När vi marxist-leninister säger att det finns två världar, och inte tre eller fem, är vi på den rätta vägen. Det är på grundval av marxismen-leninismen som vi måste bygga vår kamp mot den kapitalistiska bourgeoisin, USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen, och mot de andra imperialismerna. Denna kamp måste leda till förintandet av den gamla borgerligt-kapitalistiska världen och upprättandet av den nya ordningen, den socialistiska.

Proletariatet är den samhälleliga drivkraften i vår epok. Lenin betonade att den kraft som driver historien framåt utgörs av den klass som står

... i centrum under den ena eller den andra epoken och bestämmer dess huvudinnehåll, dess utvecklings huvudriktning, de viktigaste kännetecknen för den epokens historiska situation, etc.

Tvärtemot denna Lenins tes försöker de kinesiska revisionisterna emellertid framställa den ”tredje världen” som den ”stora kraft som driver historiens hjul framåt”. När man gör ett sådant uttalande ger man en definition på drivkraften som är teoretiskt och praktiskt felaktig. Hur är det möjligt att i den nuvarande epoken av samhällelig utveckling — som har den mest revolutionära klassen, proletariatet, i sitt centrum — kalla en gruppering av stater för drivkraften, en gruppering av vilka den överväldigande massan styrs av bourgeoisin och feodalherrarna, ja t o m av öppna reaktionärer och fascister? Detta är en grov förvrängning av Marx' teori.

Den kinesiska ledningen tar inte med i beräkningen det faktum att det i den ”tredje världen” finns förtryckta och förtryckare. Att det å ena sidan finns proletariatet och de förslavade, utarmade och utblottade bönderna, och å andra sidan kapitalisterna och de stora jordägarna, som utplundrar och hudflänger folket. Att inte peka ut klassförhållandena i den s k tredje världen, att inte peka ut de motsättningar som existerar där, betyder att man reviderar marxismen-leninismen och försvarar kapitalismen. I länderna i den s k tredje världen är i allmänhet den kapitalistiska bourgeoisin vid makten. Denna bourgeoisin utplundrar landet, utsuger och förtrycker det fattiga folket i sin egen klass' intressen, för att göra största möjliga profit för sig själv, och för att hålla folket i ständigt slaveri och elände.

I många länder i den ”tredje världen” är de regeringar som sitter vid makten borgerliga, kapitalistiska regeringar, men naturligtvis med olika politiska nyanser. De är den klass' regeringar som är fientliga till proletariatet, de förtryckta och fattiga bönderna, och till revolutionen och befrielsekrigen. Bourgeoisin, som har statsmakten i dessa länder, skyddar just det kapitalistiska samhälle som proletariatet i förbund med de fattiga skikten i städerna och på landsbygden söker kasta över ända. Bourgeoisin utgör den övre klass, som, utifrån sina egna snäva intressen, är beredd att i varje ögonblick, vid varje tillfälle, till den utländska kapitalismen sälja ut landets rikedomar och underjordiska tillgångar, sälja ut fosterlandets frihet, oberoende och suveränitet. Denna klass, var än den är vid makten, står i motsättning till proletariatets och dess förbundnas — de förtryckta klassernas och skiktens — kamp och strävanden.

Många av de stater som de kinesiska-ledarna innefattar den-”tredje världen” motsätter sig varken USA- imperialismen eller den sovjetiska socialimperialismen. Att kalla sådana stater ”den viktigaste drivkraften för revolutionen och kampen motimperialismen”, som Mao Tsetung förespråkar, är ett missta lika stort som Himalaya. Det finns andra pseudomarxister också, men de vet åtminstone hur de ska gömma och maskera sig bakom sina borgerliga teorier.

De kinesiska revisionisterna har samma anti-marxistiska syn inte bara på den ”tredje världen”, utan också på vad de kallar den ”andra världen”, där den kapitalistiska storbourgeoisin och de stora imperialisterna av igår — som fortfarande är imperialister — härskar. I länderna i den s k andra världen finns det ett stort och mäktigt proletariat, som utsugs in på bara kroppen, som förtrycks av lagar, av armén, polisen och fackföreningarna, ja av alla dessa den borgerliga diktaturens vapen. I länderna i den ”tredje världen”, såväl som i de i den ”andra världen”, är det den borgerliga kapitalistklassen, samma samhälleliga krafter, som härskar över proletariatet och folken och som måste krossas. Också här är proletariatet den främsta drivkraften.

I länderna i den ”tredje världen” och den ”andra världen”, liksom i USA och Sovjetunionen, ignorerar de kinesiska revisionisterna just proletariatet, som representerar revolutionens stora armé. De förnekar just samhällets viktigaste drivkraft, den kraft som ska slå monopolbourgeoisin, dess klassfiende och hela världsrevolutionens fiende.

Mao Tsetungs teori om ”tre världar” förnekar denna stora verklighet, och föraktar proletariatet i Europa och de andra utvecklade länderna. Det är sant att en viss degenerering kan observeras i proletariatets led i den s k tredje världen såväl som i den s k andra eller första världen, eftersom bourgeoisin inte sitter med armarna i kors, utan bekämpar sin fiende inte bara med vapen och förtryck, utan också politiskt och ideologiskt, med det levnadssätt den skapar. Men det faktum att några skikt av proletariatet, såsom arbetararistokratin, degenererar, får inte betyda att marxismen-leninismen ska överges och arbetarklassens avgörande roll i den världsrevolutionära processen förnekas. Genom korrekt marxist-leninistisk skolning och genom sin dagliga revolutionära aktivitet försvarar de äkta kommunisterna proletariatet i varje land och varje ”värld” mot degenerering, och mobiliserar det till kamp mot sina förtryckare, antingen de är brittiska eller franska, italienska eller tyska, portugisiska eller spanska, amerikanska eller japanska, osv.

Också i USA, som står i spetsen för världsimperialismen, finns ett stort proletariat. Eftersom det är ett av de mest industrialiserade länderna i världen och också det rikaste, så är de smulor som kapitalet ger ut för att lura proletariatet lite större än i de andra borgerliga länderna. I USA har levnadssättet ett större inflytande på proletariatet, men vi kan inte på minsta sätt förneka det amerikanska proletariatets roll i och bidrag till revolutionen i sitt land. Faktiskt finns det också i USA en opinion som motsätter sig imperialismen, plundringskrigen, förtrycket från kapitalisterna, trusterna, bankerna osv. Även bland de småborgerliga skikten i detta land kommer ett motstånd mot storkapitalets förtryck till uttryck.

Genom att förneka klasskampen förnekar den kinesiska teorin om ”tre världar” också folkens kamp för att befria sig själva från utländskt herravälde, för att vinna sina demokratiska fri- och rättigheter, den förnekar deras kamp för socialismen. Denna kontrarevolutionära och anti-vetenskapliga teori stryker ett streck över folkens kamp mot dess fiender — imperialismen, socialimperialismen och hela den internationella storbourgeoisin.

Att sätta folken i ”tre fack” och predika att endast den ”tredje världen” strävar efter befrielse från imperialismen, att den ensam antas vara ”den viktigaste drivkraften mot imperialismen”, är ett bedrägeri och en uppenbar avvikelse från marxismen-leninismen. Om imperialisterna och kapitalisterna ska räknas in i den ”första världen” och i den ”andra världen” uppkommer frågan: Var ska man placera folken i dessa ”två världar”, folken som också slåss för sin befrielse från samma förtryckare som förtrycker den ”tredje världen”? Uppfinnarna och anhängarna av en uppdelning av världen i tre är helt oförmögna att svara på denna fråga, därför att de slår ihop imperialisterna, de styrande och folken till en enhet, enligt sin anti-marxistiska och anti-leninistiska uppfattning.

Marxist-leninister kan inte betrakta de sovjetiska folken som identiska med de anti-marxistiska, socialimperialistiska bedragarna och de nya kapitalister som styr dem. På samma sätt kan de inte blanda ihop och förväxla det amerikanska folket med USA-imperialismen.

Om revolutionärerna skulle bete sig som de kinesiska revisionisterna gör, då skulle de begå ett grovt teoretiskt misstag och gå emot revolutionen. De skulle stödja just imperialismen och socialimperialismen, kapitaliets krafter, mot vilka proletariatet och folket slåss i dessa fienders håla.

Vad är meningen med den kinesiska uppmaningen att den ”tredje världen” bör sluta förbund med den ”andra världen” för att slåss tillsammans mot hälften av den ”första världen”, när en sådan uppdelning blandar ihop folkens egenart, strävanden och utvecklingsnivå, folken som är i motsättning till och i kamp mot den oligarki som förtrycker dem? Graden av folkens motstånd och revolutionära kamp är likaså olika, men deras yttersta mål, kommunismen, är det samma. Under dessa förhållanden måste vi marxist-leninister utföra propagandarbete och mobilisera oss själva så att vi, genom ständiga klasstrider mot imperialismen, socialimperialismen, kapitalismen och deras bedrägliga teorier, uppnår det slutliga målet.

De kinesiska revisionisterna slår inte bara ihop och identifierar folken med de styrande i de kapitalistiska länderna, utan de söker också likvidera de socialistiska ländernas egenart när de framhåller att dessa länder också kan innefattas i den ”tredje världen”.

Hur kan ett socialistiskt land likställas med den ”tredje världen”, där det finns antagonistiska klasser, utsugning och förtryck, och placeras under samma tak som ”kungar och furstar”, som de kinesiska ledarna hävdar? De kinesiska revisionisterna, som betraktar sitt land som socialistiskt, påstår att de inräknar sig själva i den ”tredje världen” för att hjälpa folken i denna ”värld”. Detta är ett bedrägeri som de använder för att dölja sina expansionistiska syften. För att hjälpa och stödja folkens kamp behöver inte ett äkta socialistiskt land dela upp världen i tre eller innefatta sig självt i den ”tredje världen”.

Genom våra ställningstaganden, som grundas på klasskriterier, hjälper vi marxist-leninister folken, proletariatet och folkens verkliga demokrati, suveränitet och frihet, och inte de stater där kungar, shaher och reaktionära klickar härskar. Vi hjälper de folk och demokratiska stater som vill befria sig från supermakternas ok. Men vi betonar att detta inte kan ske på den rätta vägen och enligt klasskriterier om de inte slåss lika hårt mot både kungarna och de internationella monopolerna, som är förbundna med supermakterna. De kinesiska ledarna gör anspråk på att ha löst detta invecklade klassproblem genom att ”slå ihop” sig själva med denna inbillade ”tredje värld”. Men det är en anti-marxistisk lösning. Tvärt emot vad de kinesiska ledarna hävdar, så är de flesta stater och regeringar i den ”tredje världen” inte för kamp mot den ”första världen” — USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen — eller mot den ”andra världen”.

Tendensen hos världens folk är att de går till kamp för sin befrielse, för revolutionen och socialismen. Men kungarnas, emirernas och de reaktionära klickarnas regeringar av Mobutus och Pinochets typ i den ”tredje världen”, där Kina innefattar sig självt, ingår inte i denna tendens.

Vad gäller staterna i den s k tredje världen, gör inte den kinesiska ledningen någon klassåtskillnad enligt den proletära internationalismens principer eller i världsrevolutionens intressen. De räknar inte med det faktum att dessa nationalstater, av vilka de flesta leds av bourgeoisins övre skikt, står under inflytande av och med många trådar är nära bundna till USA-imperialismen och även till den sovjetiska socialimperialismen.

I dessa stater finns djupa inre motsättningar mellan å ena sidan proletariatet och de fattiga och förtryckta bönderna, och å andra sidan bourgeoisin och alla slavdrivarna. Det stöd som ett socialistiskt land ger folken i dessa stater bör vara en kraftig stimulans till framsteg i deras skapande av en verkligt demokratisk stat, utan att fördunkla perspektivet, frågan om den proletära revolutionens seger och proletariatets gripande av makten. Revolutionen kan inte importeras. Den kommer att utföras av proletariatet och folket i varje land. Naturligtvis kan inte makten gripas över en natt, men som Lenin lär oss så måste sådana förhållanden skapas,

att proletariatet vid varje vändpunkt i historien kommer att finnas i spetsen för kampen för att kasta över ända diktatorernas och den reaktionära bourgeoisins degenererade statsmakt och upprätta folkets makt.

Den uppdelning som vi kommunister gör idag, på det leninistiska klasskriteriets grund, hindrar oss inte från att bekämpa supermakterna och stödja alla folk och stater som söker befrielse och står i motsättning till supermakterna. Det socialistiska Albanien har givit helhjärtat och kraftfullt stöd till folkens kamp i Asien, Afrika och Latinamerika, därför att denna kamp motsvarar folkens egna intressen och är riktad emot imperialismen och det utländska koloniala herraväldet. Men att dölja och förvränga marxismen-leninismens principer, proletariatets partis ideologi och politik — som de kinesiska ledarna gör — det är anti-marxistiskt, ett bedrägeri och ett svek. Albanska Arbetets Parti har inte gjort och kommer aldrig att göra något sådant, därför att detta vore ett oförlåtligt brott mot dess eget folk, mot andra folk och mot det internationella proletariatet och världsrevolutionen.

I sin uppdelning av världen i tre förespråkar Kinas Kommunistiska Parti klassförsoning.

De äkta marxist-leninisterna glömmar aldrig Lenins lärdomar, som betonar att opportunisterna och revisionisterna strävar efter att med alla medel tona ned klasskampen och bedra arbetarklassen och de förtryckta med ”revolutionära” fraser, medan de berövar den marxist-leninistiska läran dess revolutionära innehåll. Detta är vad de kinesiska revisionistiska ledarna gör när de predikar försoning och fredlig samexistens mellan arbetarklassen och bourgeoisin.

Som Engels och Lenin lär oss kan inte motsättningarna mellan klasser eller samhällsliga krafter med motstridiga grundläggande intressen biläggas, utan tvärtom blir de allt allvarligare och slutar i sociala och politiska konflikter. Själva statens existens visar att motsättningarna mellan klasserna är oförsonliga. Att försöka mildra dessa antagonistiska klassmotsättningar, som kommer till uttryck i olika borgerliga och revisionistiska länder i den ”tredje”, ”andra” eller ”första världen”, genom att predika principiös enhet, betyder därför att förneka den objektiva karaktären hos motsättningarnas existens, och att behandla detta problem på ett antimarxistiskt sätt.

De kinesiska ”teoretikerna” försöker försona klasser som aldrig kan försonas, och detta betyder att det har intagit en revisionistisk, opportunistisk ståndpunkt. De kinesiska revisionisternas förvrängning av Marx' teori är helt uppenbar, då de betraktar de länder vilka enligt dem tillhör den ”tredje världen” som länder där klassfred råder, och staten i dessa länder som ett organ för klassförsoning.

Att acceptera begreppet den ”tredje världen”, så som de kinesiska ledarna framställer det, betyder att bidra till skapandet av en opinion som tjänar till att försvara de statliga organ som bourgeoisin behöver för att förtrycka arbetarklassen och folkets massor. Tesen om att tona ned klasskampen, som Lenin sade när han attackerade revisionisterna, rättfärdigar och bekräftar detta förtryck. Att söka enhet inom den ”tredje världen” betyder faktiskt att söka enhet mellan den förtryckta klassen och den förtryckande klassen. d v s man försöker tona ned antagonismen mellan de arbetande massorna och bourgeoisin, mellan folket och de utländska förtryckarna. Dessa de kinesiska revisionisternas teser går tvärs emot folkens intressen av nationell och social befrielse, deras strävanden efter frihet, oberoende och social rättvisa.

De flesta av staterna som påstås utgöra den ”tredje världen” eller den ”alliansfria världen” är beroende av det utländska finanskapitalet, vilket är så starkt och så utbredd att det har en avgörande betydelse för varje livsytring där. Dessa stater åtnjuter inte fullt oberoende. Tvärtom är de beroende av detta stora finanskapital, som utvecklar just den politik och sprider den ideologi som rättfärdigar utplundringen av folken.

Bourgeoisin och imperialismen anstränger sig hårt för att dölja denna verklighet, och när den

avslöjas uppfinner de olika ”teorier” mot staternas oberoende och suveränitet. För att kväva folkens strävanden efter frihet, oberoende och suveränitet framställer de borgerliga och revisionistiska teoretikerna dessa strävanden som ”otidsenliga”, ger dem olika metafysiska tolkningar och möter dem med parollen om ”ömsesidigt beroende i världen”, vilken påstås uttrycka tendenserna i den nuvarande utvecklingen av det mänskliga samhället. Eller också möter de dem med parollen om ”begränsad suveränitet”, som påstås uttrycka den socialitiska gemenskapens högsta intressen.

Den borgerliga och revisionistiska verkligheten, som karakteriseras av åsidosättandet av nationers och staters frihet, oberoende och suveränitet i alla former och på alla områden, visar det kapitalistiska systemets ruttenhet. Vi lever i en epok när bourgeoisin tappar mark som härskande klass, medan världsproletariatet har blivit en kolossal kraft och har inträtt i en oupphörlig, skoningslös kamp för att bli kvitt klassen som utsuger det. Bourgeoisin tvingades av slagen från folken och proletariatets klasskamp att de jure uppge kolonialismen och formellt erkänna många länders frihet, oberoende och suveränitet, länder som den under lång tid hade ockuperat och utplundrat in på bara kroppen.

Emellertid har den frihet, det oberoende och den suveränitet som de kapitalistiska staterna lagligt erkänt sina forna kolonier, för många länder förblivit rent formell, därför att kapitalisterna och imperialisterna fortfarande härskar där i nya former. För att förlänga sitt herravälde över de tidigare kolonierna drar dessa vår tids bakåtsträvande krafter fördel av folkens ekonomiska, politiska och ideologiska efterblivenhet, de revolutionära krafternas brist på organisation, och använder i stor omfattning komplotter och intriger för att söndra och härska, vilket det ännu finns utrymme för i dessa länder.

När man behandlar detta problem ska man inte tro att de tidigare koloniala ländernas kamp har varit till ingen nytta, bara för att de ännu inte har vunnit fullt oberoende och full suveränitet. På intet sätt. Folkens kamp för att frigöra sina länder från de mäktigas diktat och förmyndarskap — från imperialismen och socialimperialismen — får inte underskattas. Albanska Arbetets Parti och den albanska staten har tvärtom givit, och kommer att fortsätta att ge, oreserverat stöd åt denna rättvisa revolutionära kamp och befrielsekamp, som de har betraktat som en seger för folken i kampen för att stärka sitt politiska oberoende och bryta sig fria från kolonialt och neokolonialt herravälde. Men vi är emot de revisionistiska teoretiker som predikar att hela den revolutionära kampen nu bör reduceras till en kamp för det nationella oberoendet, för att vinna och försvara detta oberoende mot imperialistmakternas aggression, medan man förnekar kampen för social befrielse. Bara en seger i denna kamp garanterar äkta och fullständig nationell frihet, oberoende och suveränitet. Dessa förespråkare för utsugarsystemet ”glömmer” att klasskampen mellan å ena sidan proletariatet och dess förbundna, och å andra sidan den inhemska bourgeoisin och dess utländska allierade, ständigt pågår våldsamt och en dag kommer att leda till de tidpunkter — de revolutionära situationer, som Lenin kallar dem — då revolutionen bryter ut. De allt mer gynnsamma förhållanden som skapas i världen för att anti-imperialistiska och demokratiska revolutioner ska utvecklas i stor skala och med proletariatet i ledningen, måste utnyttjas för att säkra kampens övergående från nationellt oberoende till en mer avancerad fas, till kampen för socialismen. Lenin lär oss att revolutionen måste genomföras till slutet, genom att bourgeoisin och dess statsmakt krossas. Bara på denna grund kan man tala om äkta frihet, oberoende och suveränitet.

Enligt våra marxist-leninistiska uppfattningar kan inte folket ha frihet och suveränitet i ett samhälle med antagonistiska klasser, där den feodala klassen eller bourgeoisin härskar. Frihet, oberoende och suveränitet har ett konkret socialt och politiskt innehåll. Äkta och fullständig frihet och suveränitet säkras under den proletära diktaturens förhållanden. Däremot leder de ojämlika ekonomiska och politiska förhållandena mellan utplundrarna och de utplundrade — där statsmakten är i händerna på utsugarklassen — och mellan länderna själva, till förlust eller begränsande av folkets frihet och suveränitet. Slutsatsen är att man inte kan tala om någon

riktig nationell frihet och suveränitet, och ännu mindre om folkets suveränitet, i de länder som innefattas i den "alliansfria världen" eller den "tredje världen". Bara utifrån en vetenskaplig analys grundad på den marxist-leninistiska teorin är det möjligt att korrekt avgöra vilket folk som verkligen är fritt och vilket som är förslavat, vilken stat som är oberoende och suverän, och vilken som är beroende och förtryckt. Den marxist-leninistiska teorin förklarar tydligt vilka som är folkens förtryckare och utsugare, och vilken väg folken ska ta för att bli fria, oberoende och suveräna. Det är endast på detta sätt, i ljuset av marxismen-leninismen, som vi albanska kommunister uppfattar staternas och folkens frihet, oberoende och suveränitet.

De kinesiska revisionisternas inställning till motsättningar är en idealistisk, revisionistisk och kapitulationistisk inställning

Tillämpningen av en korrekt revolutionär strategi, grundad på marxismen-leninismens läror, fordrar inte bara en allsidig dialektisk analys och värdering av drivkrafterna bakom den revolutionära och frihetssträvande strömningen i världen eller en korrekt värdering av fiendestyrkorna med deras starka och svaga sidor, utan också en korrekt och vetenskaplig förståelse av de motsättningar som karakteriserar vår tid.

Endast om vi tolkar motsättningarna i enlighet med den marxist-leninistiska teorins lärdomar och förbinder dem med konkreta fakta och lägets verkliga utveckling, kan vi undvika misstag.

Vad gäller motsättningar "teoretiserar", "tolkar", "filosoferar", omskriver och sammanblandar de kinesiska ledarna många av de teser som de marxist-leninistiska klassikerna formulerat så klart. Genom att tolka motsättningarna på ett felaktigt sätt ingår de avtal och kompromisser som inte tjänar befrielsekampen, folken, revolutionen och det socialistiska uppbygget, utan som tjänar bourgeoisin och imperialismen. Dessa människor, som framställer sig som marxist-leninistiska filosofer, har två ansikten: ett då de framställer sig som trogna den marxist-leninistiska teorin och ett annat då de i praktiken förvränger den.

Deras inställning till motsättningar, allianser och kompromisser härrör från deras förvrängda och pragmatiska analys av den internationella situationen, de motsättningar som finns i världen, motsättningarna mellan imperialistmakterna, mellan de olika kapitalistiska staterna, mellan proletariatet och bourgeoisin, o s v. Denna ståndpunkt har sina rötter i deras idealistiska och revisionistiska världsåskådning.

Men det är ingen tillfällighet att de kinesiska ledarna lägger fram just problemen med motsättningar, allianser och kompromisser till diskussion. Den kinesiska ledningen har nu kastat sin förklädnad och trätt fram öppet mot revolutionen. Den har blivit högeropportunistens och revisionismens fanbärare. Ledarna för Kinas Kommunistiska Parti försöker också som alla revisionister "rättfärdiga" sitt avsteg från den marxist-leninistiska teorin och sin revisionistiska inriktning genom att använda citat av Marx, Engels, Lenin och Stalin. Naturligtvis förkortar, styckar och rycker de dessa citat ur sitt sammanhang. Sålunda kan de använda dem i stympad form för att prångla ut sina reaktionära ståndpunkter och teser som marxist-leninistiska. Men de kinesiska revisionisterna är varken de första eller sista som gör dessa förvrängningar, förkortningar och tendentiösa tolkningar av vår korrekta teori. Långt före dem har socialdemokratins ledare, titoisterna, de sovjetiska, italienska, franska och andra revisionister gjort, och gör fortfarande, samma sak.

Genom att bolla med motsättningarna strävar de kinesiska ledarna först och främst efter att rättfärdiga sin hållning gentemot USA-imperialismen och att bana väg för ett närmande till och samarbete med den.

De kinesiska revisionisterna hävdar att det bara finns en motsättning i världen idag, och att denna sätter den "tredje världen", den "andra världen" och hälften av den "första världen" i motsättning till Sovjetunionen. Utgående från denna tes, vilken förenar folken med en grupp

imperialister, förfäktar de att alla klassmotsättningar måste skjutas åt sidan och att kampen måste riktas enbart emot den sovjetiska socialimperialismen

Men låt oss analysera frågan om motsättningarna mellan folken och supermakterna, och motsättningarna mellan supermakterna själva.

Vid fastställandet av en konsekvent revolutionär strategi och taktik är under nuvarande förhållanden den principfasta inställningen beträffande de två imperialistiska supermakterna USA och Sovjetunionen — som utgör det kapitalistiska utsugar- och förtryckarsystemets största försvarskraft, världsreaktionens bålverk — av förstäringsbetydelse. De är svurna fiender, de farligaste fienderna till revolutionen, socialismen och folken i hela världen. De har tagit på sig den motbudande rollen av internationell polis emot varje revolutionär rörelse och befrielse-rörelse. De representerar de mest aggressiva krigsanstiftande makterna, som med sina handlingar driver världen mot ett förödande krig.

Ingen, och allra minst Albanska Arbetets Parti, kan förneka existensen av djupa motsättningar mellan de två största imperialistmakterna i vår tid — USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen. Vi har ständigt framhåvt att motsättningarna mellan de två supermakterna inte bara existerar utan även fördjupas. Parallellt med detta gör supermakterna å sin sida ansträngningar för att komma överens i speciella frågor. Lenin förklarar detta fenomen med kapitalets två tendenser. Han sade:

”... det finns två tendenser — en som gör en allians mellan alla imperialister oundviklig, och en annan som hetsar några imperialister mot andra ...”

Men varför finns det oförsonliga motsättningar och antagonism mellan de två supermakterna? Eftersom de är stora imperialistiska makter slåss var och en för världsherravälde, för att skapa nya inflytelsesfärer och för att förslava och utplundra folken. Den aptit och glupskhet som var och en av dem har är en källa till trötter och allvarliga slitningar dem emellan. Dessa slitningar kan leda till krig mellan dem, och t o m till ett blodigt världskrig.

Vi marxist-leninister måste utnyttja de motsättningar som finns mellan supermakterna i revolutionens och folkens befrielsekampens intressen.

Utnyttjandet av motsättningarna i fiendelägret är en beståndsdel av den revolutionära strategin och taktiken. Utnyttjandet av motsättningar och konflikter inom arbetarklassens fienders led inom landet eller mellan imperialistiska stater på det internationella planet, beskrev Stalin som en indirekt reserv i den proletära revolutionen. Det är ett välkänt historiskt faktum att den socialistiska sovjetstaten under ledning av Lenin och Stalin räknade med och utnyttjade de interimperialistiska motsättningarna under perioden efter Oktoberrevolutionen och under andra världskriget.

Men vid varje tillfälle måste värderingen och utnyttjandet av motsättningarna mellan fienderna, som de revolutionära krafterna och de socialistiska länderna gör, vara resultatet av en konkret marxist-leninistisk analys av dessa motsättningar och deras skärpa, av styrkeförhållandena vid ett givet ögonblick eller under en given period, för att man ska kunna bestämma på vilket sätt, i vilken form och med vilka medel man ska utnyttja dem. Principen är att dessa motsättningar alltid måste utnyttjas för

att främja revolutionen, folken och deras frihet, för att främja socialismens sak. Utnyttjandet av motsättningarna inom fiendens led måste leda till att den revolutionära rörelsen och befrielse-rörelsen växer och stärks, och inte till att den försvagas och tynar bort. Det måste leda till en alltmer aktiv mobilisering av de revolutionära styrkorna i kampen mot fienderna, speciellt huvudfienderna, utan att tillåta att några illusioner om den skapas bland folken.

De två supermakterna, USA och det revisionistiska Sovjetunionen, har som första punkt på sitt program att undertrycka revolutionen och socialismen. De kinesiska ledarna underlåter

inte endast att framhålla detta faktum — vilket är ett uttryck för den oförsonliga motsättningen mellan socialismen och kapitalismen — utan de förnekar det också i praktiken. Det är naturligtvis otillåtligt för marxist-leninister att glömma att supermakterna, trots kampen dem emellan om världsherravälde och trots deras motsättningar, på inget sätt förlorar sitt gemensamma mål ur sikte: att förslava de folk som kräver frihet och att sabotera revolutionen, vilket återigen leder till storkrig eller lokala krig. I denna fråga vidhåller de kinesiska revisionisterna sin kända ståndpunkt att kämpa endast mot den sovjetiska socialimperialismen, som enligt dem är den farligaste, mest aggressiva och krigiska. De hänför USA-imperialismen till en andrangsplats, och hävdar att USA ”vill behålla status quo, att det är på nedgång”. Av detta drar de kinesiska revisionisterna slutsatsen att en allians kan och bör ingås med USA-imperialismen mot den sovjetiska socialimperialismen.

USA-imperialismen är inte alls försvagad eller tämj, som de kinesiska ledarna hävdar. Tvärtom är den lika aggressiv, brutal och mäktig som den sovjetiska socialimperialismen. Det faktum att USA-imperialismen inte längre har samma dominerande ställning som förr förändrar inte dess natur. Detta är den kapitalistiska utvecklingens dialektik, och det bekräftar Lenins teser att imperialismen är kapitalism på nedgång och i förruttnelse. Men utifrån detta är det otillåtligt att gå så långt som till att undervärdera den nuvarande aggressiva, ekonomiska och militära styrkan hos den ena eller andra supermakten. Det är likaledes otillåtligt att, utifrån den faktiska försvagningen av och nedgången i imperialisternas styrka, påstå att en imperialism har blivit farligare eller mindre farlig än den andra. Båda de imperialistiska supermakterna är lika farliga, därför att ingen av dem glömmet kampen mot de som vill gräva deras grav, och de som vill gräva deras grav är just folket.

Att som de kinesiska ledarna tala om kamp enbart mot den sovjetiska socialimperialismen, medan man faktiskt upphör med kampen mot USA-imperialismen, innebär att avlägsna sig från marxismen-leninismens grundläggande teser. Det råder inget tvivel om att den sovjetiska socialimperialismen måste bekämpas till slutet. Men det är oacceptabelt att inte kämpa lika hårt mot USA-imperialismen, det är att förråda revolutionen. Om den kinesiska linjen följs kommer man inte att klart förstå varken USA-imperialismens eller den sovjetiska socialimperialismens natur, varför dessa två supermakter har inbördes motsättningar och dessa motsättningars natur, vad som är grunden för kampen dem emellan — vilken vi måste fördjupa — och vad vi måste göra för att förhindra att dessa två imperialistiska stater utlöser ett världskrig, o s v.

Om vi teoretiskt har en riktig förståelse av dessa frågor och om vi handlar riktigt på grundval av den marxist-leninistiska teorin, kommer det att stå fullkomligt klart för oss att det finns ett obetingat behov av hjälp och stöd till de folk som kämpar mot de två supermakterna och mot de borgerliga kapitalistklickar som förtrycker dem. Den kapitalistiska världen genomgår idag en djup kris. Men denna kris måste värderas i sin fulla omfattning, och på samma vis måste motsättningarna i den kapitalistiska världen värderas i sitt fulla djup.

De kinesiska revisionisternas pragmatiska och anti-marxistiska logik driver dem att framställa Sovjetunionen som ett land vilket utvecklas utan motsättningar, som en imperialism vilken utan problem härskar över de andra revisionistländerna, såsom Polen, Östtyskland, Ungern, Tjeckoslovakien, Rumänien och Bulgarien. De framställer det sovjetiska blocket som ett block på uppåtående och Sovjetunionen som den enda imperialism som finns kvar i världen, som försöker upprätta sin hegemoni överallt.

När det gäller Sovjetunionens hegemoni över Östeuropas revisionist-länder, så uttrycks den först och främst genom de sovjetiska väpnade styrkornas militära ockupation i dessa länder, den sovjetiska socialimperialismens skoningslösa och samvetslösa utplundring av deras tillgångar, och dess försök att t o m integrera dem fullkomligt i sitt system av sovjet-republiker. Naturligtvis möter det revisionistiska Sovjetunionen motstånd i sina ansträng-

ningar. Det ska komma en tid när detta motstånd och dessa motsättningar, som nu ligger latent i den revisionistiska fällan, kommer att bli skarpare och bryta ut.

Vi har beskrivit den sovjetiska socialimperialismen som aggressiv, därför att den anföll och ockuperade Tjeckoslovakien, därför att den har intervenerat i Afrika och på andra håll och planerar och förbereder andra aggressionshandlingar. Men kan det sägas att USA-imperialismen begått färre aggressionshandlingar eller är mindre aggressiv än den sovjetiska socialimperialismen?

Den kinesiska ledningen har glömt USA:s angrepp på Korea, den har glömt det utdragna och barbariska kriget mot Vietnam, Kambodja och Laos, den har glömt dess krig i Mellanöstern, dess intervention i Centralamerikas republiker, o s v. Den kinesiska ledningen har strukit ett streck över allt detta, och kommer nu fram till slutsatsen att USA-imperialismen skulle ha tämjts. Den glömmet att USA-imperialismen har sträckt ut sina tentakler över hela världen, etablerat sina militärbaser överallt och utvecklar och förstärker dem. Mao Tsetung och Chou En-lai glömdes allt detta, och den revisionistiska kinesiska ledningen glömmet också detta när den säger att USA-imperialismen skulle ha försvagats och tämjts, och att en allians sålunda kan ingås med den! Att handla på detta sätt innebär ett försök att kväva kampen mot imperialismen i allmänhet och mot USA-imperialismen i synnerhet, och faktiskt även mot den sovjetiska socialimperialismen, vilken Kina skryter med att det bekämpar så hårt.

Det är sant att den sovjetiska socialimperialismen är mycket expansionshungrig. Dess interventioner i Angola och Etiopien, dess försök att etablera baser i Medelhavet och vissa arabländer, att bemäktiga sig sunden i Röda havet eller att etablera militärbaser i Indiska oceanen; allt detta är öppna imperialistiska handlingar. Men dessa den sovjetiska socialimperialismens ställningar har inte konsoliderats i samma utsträckning som USA-imperialismen har konsoliderat sina neokolonialistiska, ekonomiska, strategiska och militära ställningar i andra länder. Det är just detta läge som de kinesiska ledarna låtsas underskatta, men i verkligheten erkänner de det och stöder det.

På samma gång kan de kinesiska revisionisterna inte undgå att se att Västeuropas kapitalistiska stater och USA-imperialismen är nära förbundna med varandra genom politiska, ekonomiska och militära allianser såsom NATO, EG o s v, trots de motsättningar som finns mellan dem. Det är omöjligt att den kinesiska ledningen inte skulle känna till att USA-kapitalet har trängt djupt in i de västeuropeiska ländernas ekonomier, och inte bara där utan också i Östeuropa och Sovjetunionen. Den kinesiska ledningen vet mycket väl att USA har investerat och fortsätter att investera tiotals miljarder dollar i olika länder i världen. Vad är det då den hoppas på? Hoppas den att västvärldens kapitalistiska länder, med deras motsättningar till USA, ska bryta sig loss från USA för att därmed försvaga sitt eget läger, avstå från den militära potential som de tillförsäkras och de ekonomiska, sociala och kulturella band de idag har med USA, och i Kinas intresse utlämna sig själva inför den sovjetiska socialimperialismen? Detta är en absurditet i Kinas utrikespolitik.

Som vi redan framhåvt finns det inga tvivel om att de motsättningar som finns mellan de två supermakterna och de andra imperialistiska och revisionistiskt kapitalistiska länderna måste utnyttjas av de revolutionära krafterna och befrielsekrafterna. Men det är viktigt att man förstår detta ordentligt och alltid ser det med utgångspunkt från revolutionens intressen och underordnat dessa. Utnyttjandet av motsättningarna mellan de imperialistiska makterna och grupperingarna, de kapitalistiska och revisionistiska staterna o s y, kan aldrig vara ett mål i sig för arbetarklassen och de marxist-leninistiska revolutionärerna.

Att utnyttja motsättningarna mellan de två supermakterna och de imperialistiska länderna innebär att fördjupa klyftorna mellan dem, att uppmuntra de revolutionära och patriotiska krafterna i dessa länder till motstånd mot USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen, vilka vill underkiva dem ekonomiskt, politiskt och militärt, utplundra

dem och förneka dem deras nationella identitet, o s v.

Men vad gör Kina?

Den kinesiska politiken förespråkar den ”heliga alliansen” mellan västvärldens kapitalistiska länder och USA. Den går faktiskt öppet ännu längre. Den predikar en allians mellan proletariatet och den reaktionära bourgeoisin i de västeuropeiska länderna. Var finns här den revolutionära marxist-leninistiska linjen? Var finns linjen om att utnyttja motsättningarna? Tror de kinesiska ledarna att de med en sådan politik ska kunna stärka detta block emot ryssarna, i enlighet med sina egna önskningar? Detta är den utopi som de drömmer om, men det är ett metafysiskt synsätt från deras sida.

USA, västvärldens kapitalistiska länder och tillsammans med dem också Japan och Kanada, är inte så galna som de kinesiska ledarna tror, och deras politik är inte lika naiv som den kinesiska. För sin del vet de mycket väl hur de ska utnyttja de motsättningar som finns mellan Kina och Sovjetunionen. De vet hur de ska bära sig åt för att försvaga den stora aggressiva makten Sovjetunionen. De har länge kämpat med denna inriktning, och man kan inte säga att de inte uppnått resultat. USA och alla de andra kapitalistiska staterna underblåser motsättningarna mellan de revisionistiska länderna i öst och Kreml.

Nu har också Kina börjat utöva denna gamla amerikanska politik. Hua Kuo-fengs besök i Rumänien och Jugoslavien skedde i enlighet med denna linje. Men Kinas öppning mot Europa, dess underblåsande av motsättningarna där, och särskilt dess försök att skapa ett gynnsamt verksamhetsområde för sig självt på Balkanhalvön, görs inte i folkens och revolutionens intresse. De är delar av den krigshetsande kinesiska politiken, vars mål är att de europeiska folken ska döda varandra och bli kanonmat i ett imperialistiskt krig.

”Pravda” polemiserar sedan länge mot USA, givetvis utan resultat, och anklagar det för dess snabba och omfattande upprustning. Syftet är inte att kritisera detta USA:s handlande, eftersom de sovjetiska socialimperialisterna själva sysslar med samma sak. Problemet är att ökningen av USA:s krigspotential relativt sett försvagar Sovjets militära styrka och tvingar landet att följa USA steg för steg, för att upprätthålla samma nivå på sin militära potential och anfallsstyrka. Men Sovjetunionens ekonomi försvagas av försöken att hålla sig i nivå med USA-imperialismen i kapprustningen, eftersom det innebär en överföring från ekonomin till armén av många materiella, monetära och mänskliga resurser. Det är detta som bekymrar Breznev Et Co.

Men det som förvånar är att de kinesiska revisionisterna genom sin tidning ”Folkets Dagblad” oreserverat tar USA:s parti. Man publicerar artikel efter artikel som manar USA att inte förlora försprånget i kapprustningen utan att oupphörligen öka sin militära potential. Av ”Folkets Dagblad” framgår det sålunda att det inte är USA som rustar, utan endast Sovjetunionen. Inte i något annat land kan man finna en sådan förespråkare för amerikanerna som den revisionistiska kinesiska ledningen. Bourgeoisin försöker åtminstone bevara ett visst sinne för proportioner i sin kritik och tolkning av verkligheten; den försöker hitta en viss balans i de lägen som uppkommer, fastän naturligtvis på ett tendentiöst sätt. Men att agera på det sätt som de kinesiska ledarna gör är helt utan motstycke.

Det amerikanska utrikesdepartementets sekreterare, Vance förklarade vid sitt möte med Teng Hsiao-ping att ”USA har en militär överlägsenhet över Sovjetunionen”. Men till en stor grupp amerikanska journalister som vid denna tid besökte Kina sade Teng Hsiao-ping att Peking inte tror på ”Vance's uttalande”, och att ”Sovjetunionen militärt är mycket överlägset USA”. ”Ingen är så döv som den som inte vill höra”, som man säger.

Man kan inte erkänna den kinesiska tesen, vilken framställs som marxistisk och som ifrågasätter det faktum att det inte bara är den ena utan båda de imperialistiska supermakterna som önskar en nyuppdelning av världen för att skapa nya kolonier, förtrycka folken och utvidga

sina marknader.

Att framställa frågan som att den ena imperialismen är starkare och den andra svagare, den ena är aggressiv och den andra är tämjd, är inte marxist-leninistiskt. Att framställa frågan på detta sätt speglar ett reaktionärt synsätt, som leder de kinesiska revisionisterna att alliera sig med USA, NATO och EG, med kungen av Spanien, shahen av Iran, Pinochet i Chile och alla fascistdiktatorerna. Den kinesiska politiken är ofarligt för USA-imperialismen, för bankernas makt och vår tids största kapital; det är en helt igenom borgerligt reformistisk, pacifistisk och mycket vulgär politik.

De kinesiska ledarna kan inte undgå att se att det amerikanska finanskapitalet, trusterna och monopolerna på intet sätt minskar sina investeringar utomlands eller ger upp sina syften att plundra och förslava, utan tvärtom blir starkare och försöker ändra styrkeförhållandena i världen till sin egen fördel.

De sovjetiska socialimperialisterna gör likadant. Målet för deras ekonomiska politik och för de stora trusterna som finns i Sovjetunionen är att med alla medel suga blod ur satellitstaterna och andra länder. I ny maskering och under nytt namn försöker också de att ändra styrkeförhållandena till sin fördel, till en början genom s k avtal och förhandlingar, men när de själva vill också genom tvång, d v s krig.

Genom sitt resonemang att USA ”vill behålla status quo”, att ”det är på nedgång” och att den sovjetiska socialimperialismen är ”farligare, aggressivare och mer krigisk” etc, vill de kinesiska revisionisterna bevisa att USA kan och bör bli Kinas allierade mot Sovjetunionen. Detta bekräftas av Kinas utvidgande av olika slags relationer med USA och det öppna gillandet av att USA ökar sin militära budget och fortsätter att rusta.

De kinesiska revisionisterna förkunnar att läget idag är sådant att marxist-leninisterna, revolutionärerna och folken kan kompromissa med och stödja sig på USA-imperialismen. Vårt parti är emot alla kompromisser med den grymma USA-imperialismen, därför att en sådan sak är emot revolutionens och folkens befrielses intressen. Vi har kämpat, kämpar och kommer att kämpa mot USA-imperialismen till dess fullkomliga förintelse. Likadant kämpar och kommer vi att kämpa mot den sovjetiska socialimperialismen till dess slut.

Det stöd som Kina ger USA-imperialismen är inte till den minsta fördel för revolutionen och folken, utan till fördel för kontrarevolutionen. Genom sin reaktionära politiska och ideologiska linje lämnar den kinesiska ledningen världens folk i USA-imperialismens klor. Den vill att folken ska förbli lydiga och inte göra uppror, och t o m förena sig med USA-imperialismen emot den andra supermakten, som vill roffa åt sig de tillgångar som USA byggt upp av folkens svett och slit. Den kinesiska ledningen rekommenderar Europas kapitalistländer, samlade i EG, att förena sig. De räknar också folken till denna Europas kapitalistiska union. Denna inställning innebär: Håll er lugna, prata inte mer om revolutionen, prata inte mer om proletariats diktatur, utan ställ er i trusternas och kapitalisternas tjänst, och skapa tillsammans med dem en ännu större ekonomisk och militär styrka för att ta itu med den sovjetiska socialimperialismen.

EG, som Kina stöder och stärker ekonomiskt, är endast ett medel för att bevara maximalt profit för monopoltrusterna i Västeuropa och för att hålla samman de utvecklade industristaterna, vilkas rika klasser — som Lenin säger — uppstår en kolossal tribut från Afrika, Asien o s v. Genom att stödja dessa kapitalistiska stater stöder de kinesiska ledarna faktiskt en handfull kapitalisters parasitism på bekostnad av folken i dessa länder, såväl som andra folk som hamnat i deras grepp. De kinesiska revisionisternas teori om ”tre världar”, genom vilken de försöker rättfärdiga sin kontrarevolutionära hållning, är inget annat än en variant av opportunisten inom arbetarrörelsens led, vilket hjälper imperialismen att skapa marknader och utkräva profiler på andra folks bekostnad, så att anhängarna till denna strömning kan få några smulor från kapitalisternas bord.

Det är ett obestridligt faktum att den kinesiska ledningen försvarar de kapitalistiska krafterna och staterna och inte de revolutionära krafterna och proletariatet i Europa, så att de ska kunna resa sig och krossa USA-imperialismens och den sovjetiska socialimperialismens, det "Förenade Europas", EG:s och Comecons planer, med andra ord alla hörnstenarna i det imperialistiska systemet, vilket som ett stort monster suger ut folkens blod.

Fastän den revisionistiska kinesiska ledningen innefattar utvecklade kapitalistiska stater som Västtyskland, Storbritannien, Japan, Frankrike, Italien etc, i den "andra världen", och oavsett allt deras struntprat på det teoretiska planet om dessas "dubbla" karaktär, betraktar den inte dessa stater som revolutionens fiender. Kineserna har tvärtom funnit det bekvämast att blunda för detta och göra öppna kompromisser med dem i det föregivna syftet att utnyttja dem mot den sovjetiska socialimperialismen.

Förblindad till följd av sin pragmatiska och anti-marxistiska politik, "glömmer" den kinesiska ledningen att stater som Västtyskland, Storbritannien, Japan, Frankrike, Italien och andra liknande stater, har varit och fortfarande är imperialistiska, och att de som sådana inte har förlorat och inte kan förlora de förslavande och kolonialistiska strävanden som traditionellt karaktäriserar dem. Det är sant att dessa imperialistmakter har försvagats efter andra världskriget, ja t o m försvagats avsevärt, och att de förlorat sin tidigare ställning till förmån för USA-imperialismen. Trots detta har varken Frankrike, Storbritannien eller något annat av dem gett upp kampen för att försvara sina marknader eller vinna nya i Afrikas, Asiens och Latinamerikas länder.

Mellan alla dessa kapitalistiska och imperialistiska stater, som inte är så starka som USA-imperialismen, finns det förvisso motsättningar, men på samma gång har de en tendens att komma överens med varandra.

Efter andra världskriget hjälpte USA-imperialismen sina gamla allierade i Europa att återhämta sig, och de amerikanska monopolerna lierade sig med monopolerna i dessa länder genom ett nät av gemensamma intressen. Men motsättningar har alltid funnits mellan dem, eftersom var och en av dem försökt att fritt monopolisera marknader, importera råvaror och exportera sina industriella produkter. Också i detta fall bekräftar den internationella verkligheten Lenins tes om kapitalets två objektiva tendenser.

Det är också sant att dessa kapitalistiska stater har motsättningar med inte bara USA-imperialismen utan också med den sovjetiska socialimperialismen. Frågan uppstår: Hur ska dessa motsättningar utnyttjas? De interimperialistiska motsättningarna kan på intet sätt utnyttjas så som de kinesiska revisionisterna förespråkar. Vi marxist-leninister kan inte försvara de olika reaktionärerna, klickerna kring Strauss eller Schmidt i Tyskland, de konservativa ledarna eller labour-ledarna i Storbritannien, endast för att de står i motsättning till den sovjetiska socialimperialismen. Skulle vi göra detta och stödja de kinesiska teserna enligt vilka "Europas kapitalistiska stater måste förena sig i EG", och "det Förenade Europa" måste stärkas så att det kan möta den sovjetiska socialimperialismen, skulle det betyda att vi samtyckte till att offra de ansträngningar och den kamp som förs av proletariatet i dessa länder för att spränga slaveriets bojor, det skulle vara det samma som att sabotera revolutionens framtid i dessa länder.

Genom att principiöst kompromissa med USA-imperialismen har de kinesiska revisionisterna förrätt marxismen-leninismen och revolutionen. Marxist-leninister tolkar Marx', Engels', Lenins och Stalins tes om motsättningar och kompromisser i dess verkliga anda. Kineserna tolkar denna tes på ett sätt som är diametralt motsatt dess verkliga innebörd.

Vårt parti, som följer den leninistiska linjen, är inte emot varje slags kompromiss, men vi är emot förrädiska kompromisser. En kompromiss kan göras när det är nödvändigt och tjänar klassens och revolutionens intressen, men man måste alltid hålla i minnet att det inte får ske på bekostnad av strategin och troheten mot marxismen-leninismens principer, den får inte

skada klassens och revolutionens intressen.

Bl a beträffande inställningen till kompromisser säger Lenin:

”Kan en anhängare till den proletära revolutionen sluta kompromisser med kapitalister eller med kapitalistklassen? ... det vore uppenbart absurt att ge ett negativt svar på denna allmänna fråga. Naturligtvis kan anhängaren till den proletära revolutionen sluta kompromisser eller avtal med kapitalister. Allt är beroende av avtalets natur och de omständigheter under vilka det sluts. Det är där och endast där som man måste söka skillnaden mellan ett från den proletära revolutionens synpunkt legitimt avtal och ett svekfullt avtal, ett förräderiets avtal (från samma synpunkt).”

Och Lenin fortsätter:

”Slutsatsen är klar: att fullständigt utesluta varje överenskommelse eller kompromiss med rövorna är lika absurt som att rättfärdiga deltagande i röveriet med den abstrakta tesen att överenskommelser med tjuvar, allmänt sett, ibland är tillåtliga och nödvändiga.”

Lenin sade också:

”Ett sant revolutionärt partis uppgift är inte att förkunna omöjligheten i att avstå från varje slag av kompromiss, utan att — oberoende av dessa kompromisser, då de är oundvikliga — veta hur det ska bevara sin lojalitet gentemot sina egna principer, gentemot sin egen klass, gentemot sin egen revolutionära uppgift, gentemot förberedelsearbetet för revolutionen och fostran av folkets massor för revolutionens seger.”

Bara om man utgår från dessa lärdomar av Lenin kan kompromisser tillåtas. Men hur kan en kompromiss med USA-imperialismen eller med den sovjetiska socialimperialismen vara i socialismens och världsrevolutionens intresse, när det är känt att dessa två supermakter är de grymmaste fienderna till folken och revolutionen? Denna kompromiss är inte endast onödig, utan den utgör också en fara för revolutionens intressen. Att kompromissa eller kränka principerna för dessa så viktiga frågor innebär att förråda marxismen-leninismen.

Om Mao Tse-tung och de andra kinesiska ledarna har pratat och fortfarande pratar mycket om motsättningar ”i teorin”, så borde de inte bara tala om att utnyttja de interimperialistiska motsättningarna och om kompromisser med imperialisterna, utan först och främst borde de tala om de grundläggande motsättningarna i vår epok, motsättningarna mellan proletariatet och bourgeoisin, motsättningarna mellan de förtryckta folken och länderna å ena sidan och de två supermakterna och hela världs-imperialismen å den andra sidan, samt motsättningarna mellan socialismen och kapitalismen. Men om dessa motsättningar, som existerar objektivt och inte kan döljas, tiger de kinesiska ledarna. De talar bara om en motsättning, vilken enligt dem är den mellan hela världen och den sovjetiska socialimperialismen, för att på detta sätt försöka att rättfärdiga sina principlösa kompromisser med USA-imperialismen och hela världskapitalismen.

Den marxist-leninistiska klassanalysen och fakta visar att förekomsten av motsättningar och klyftor mellan de imperialistiska makterna och grupperingarna på intet sätt överskuggar motsättningarna mellan arbete och kapital i de kapitalistiska och imperialistiska länderna, eller motsättningarna mellan de förtryckta folken och deras imperialistiska förtryckare, eller tränger undan dem till en andraplansroll. Just dessa, motsättningarna mellan proletariatet och bourgeoisin, mellan de förtryckta folken och imperialismen, samt mellan socialismen och kapitalismen, är de djupaste motsättningarna, de är varaktiga och oförsonliga. I konsekvens med detta är utnyttjandet av interimperialistiska motsättningar, eller motsättningar mellan kapitalistiska och revisionistiska stater, meningsfullt endast om det tjänar till att skapa gynnsammast möjliga förutsättningar för ett kraftfullt uppsving av den revolutionära rörelsen och befrielse-rörelsen mot bourgeoisin, imperialismen och reaktionen. Därför måste dessa motsättningar utnyttjas utan att bland proletariatet och folken skapa illusioner om imperialismen och bourgeoisin. Det är nödvändigt att noggrant klargöra Lenins lärdomar för arbetarna och folken; att göra dem medvetna om att de endast genom en oförsonlig hållning

mot förtryckare och utsugare, genom beslutsam kamp mot imperialismen och bourgeoisin, och genom revolution, kan försäkra sig om en verklig social och nationell frihet.

Utnyttjandet av motsättningar mellan fienderna kan inte utgöra revolutionens grundläggande uppgift eller stå i motsättning till kampen för att störta bourgeoisin, de imperialistiska förtryckarnas reaktionära och fascistiska diktatur.

Marxist-leninisternas hållning i denna fråga är klar. De riktar sig till folken och proletariatet, manar massorna att resa sig för att krossa USA-imperialisternas och de sovjetiska social-imperialisternas hegemonistiska, förtryckande, aggressiva och krigsanstiftande planer, att störta den reaktionära bourgeoisin och dess diktatur både i öst och i väst.

När det gäller vår socialistiska stat så har den alltid utnyttjat motsättningarna i fiendelägret. När vårt parti utnyttjar dem utgår det från en riktig värdering av karaktären hos de motsättningar som finns mellan ett socialistiskt land och imperialistiska och borgerligt-revisionistiska länder, och från en riktig värdering av de interimperialistiska motsättningarna.

Marxismen-leninismen lär oss att motsättningarna mellan ett socialistiskt land och kapitalistiska och revisionistiska länder, vilka återspeglar motsättningarna mellan två klasser med diametralt motsatta intressen — arbetarklassen och bourgeoisin — är varaktiga, grundläggande och oförsonliga. De går som en röd tråd genom hela den historiska epoken av övergång från kapitalism till socialism i världsmåttstock. Däremot är motsättningarna mellan de imperialistiska makterna uttryck för motsättningar mellan förtryckare, mellan klasser med gemensamma grundläggande intressen. Hur häftiga motsättningarna och konflikterna mellan de imperialistiska makterna än må vara, förblir faran för aggressionshandlingar från världsimperialismen eller olika delar av den mot ett socialistiskt land en verklig, varaktig fara vid varje tillfälle. Splittring mellan imperialisterna och interimperialistiska gräl och konflikter kan möjligen försvaga eller tillfälligt uppskjuta faran för imperialismens fientliga handlingar mot ett socialistiskt land. Även om det ligger i detta lands intresse att utnyttja dessa motsättningar i fiendens led, kan det inte eliminera denna fara. Detta har kraftfullt betonats av Lenin, som sade:

... det är otänkbart att Sovjetrepubliken skulle kunna existera sida vid sida med de imperialistiska staterna under någon längre tid. Den ena eller den andra sidan måste segra till slut. Och innan detta slut kommer måste det inträffa en rad fruktansvärda sammanstötningar mellan Sovjetrepubliken och de borgerliga staterna.

Dessa Lenins lärdomar behåller sin fulla giltighet än idag. De har grundligt bekräftats av en serie historiska händelser, som den fascistiska aggressionen mot Sovjetunionen under andra världskriget, USA-imperialismens aggression i Korea och senare i Vietnam, de fientliga imperialistiska och socialimperialistiska handlingarna och de olika komplotterna mot Albanien, etc. Därför har vårt parti betonat, och betonar, att det skulle föra med sig mycket farliga konsekvenser om man undervärderade motsättningarna mellan den socialistiska staten och de imperialistiska makterna och de revisionistiskt-kapitalistiska länderna, om man undervärderade faran för aggressiva handlingar från de sistnämnda mot det socialistiska Albanien, eller om man släppte på vaksamheten till följd av föreställningen om att motsättningarna mellan de imperialistiska makterna är så skarpa att de på grund av detta inte kan företa sig sådana handlingar mot vårt fosterland.

Albanska Arbetets Parti utgår också från det faktum, att endast de revolutionära, frihetsälskande och progressiva krafterna kan vara sanna och pålitliga bundsförvanter till vårt land, som socialistiskt land. Vårt land upprätthåller statliga förbindelser med skilda länder i den borgerliga och revisionistiska världen, det utnyttjar motsättningarna mellan imperialistiska, kapitalistiska och revisionistiska stater, och stöder på samma gång bestämt den revolutionära kamp och befrielsekamp som förs av arbetarklassen, de arbetande massorna och folken i varje land där en sådan kamp pågår. Vårt land betraktar detta som en ädel internationalistisk plikt.

Albanska Arbetets Parti har alltid konsekvent hållit fast vid denna ståndpunkt; på sin sjunde kongress betonade partiet åter att det kommer att stödja proletariatet och folken, de marxist-leninistiska partierna, de revolutionärer och progressiva som slåss mot de två supermakterna, mot den kapitalistiska och revisionistiska bourgeoisin och världsreaktionen, för social och nationell befrielse.

I det förflutna citerade också Kinas Kommunistiska Parti välkända marxist-leninistiska principer och teser vad gäller motsättningar. I det kända dokumentet betitlat "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje", publicerat av Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté 1963, skrev kineserna t ex: "Men nödvändiga kompromisser mellan de socialistiska och de imperialistiska länderna kräver inte att de undertryckta folken och nationerna skall följa efter och kompromissa med imperialismen och dess lakejer." Och de tillade: "Ingen bör någonsin i den fredliga samlevnadens namn kräva att de undertryckta folken och nationerna skall ge upp sin revolutionära kamp." Då talade de kinesiska ledarna på detta sätt, för på den tiden var det de chrusjtjovitiska ledarna som ville att folken och de kommunistiska partierna skulle hålla med om att USA-imperialismen och dess ledare blivit fredliga, och att de skulle underkasta sig den sovjetiska politiken av närmande till USA. Nu är det Kinas Kommunistiska Partis ledning som för folken, revolutionärerna, de marxist-leninistiska partierna och hela världens proletariat predikar att de måste gå i allians med de imperialistiska eller kapitalistiska länderna, och förena sig med bourgeoisin och alla reaktionärer mot den sovjetiska socialimperialismen. Och kineserna uttrycker inte dessa idéer i maskerade fraser utan öppet. Sådan vacklan och sådana helomvändningar har inget att göra med en principfast marxist-leninistisk politik. De är karakteristiska för den pragmatiska politik som alla revisionister följer, vilka underordnar principerna sina borgerliga och imperialistiska intressen.

I avsikt att rättfärdiga sina principlösa kompromisser med USA-imperialismen och den internationella bourgeoisin, gör de kinesiska ledarna och alla förespråkarna för teorin om "tre världar" avsiktligt en felaktig framställning av den historiska sanningen om den sovjetisk-tyska icke-angreppspakten 1939 och den anglo-sovjetisk-amerikanska alliansen under andra världskriget.

Den sovjetisk-tyska icke-angreppspakten var ett skickligt utnyttjande av de interimperialistiska motsättningarna från Stalins sida. Vid den tidpunkten var det hitleristiska angreppet på Sovjetunionen ett överhängande hot. Det var den period när Nazi-Tyskland hade invaderat Österrike och Tjeckoslovakien och det fascistiska Italien invaderat Albanien, när Münchenavtalet slutits och den tyska krigsmaskinen snabbt avancerade mot öster. Sovjetunionen slöt inte ett förbund utan en icke-angreppspakt med Tyskland, efter det att de västliga makterna hade vägrat att svara på Stalins maning till gemensam handling med sovjetstaten för att hejda de nazi-fascistiska angriparna, och först när det stod klart att dessa makter drev på Hitler att anfälla sovjeternas land. Den sovjetisk-tyska pakten tillintetgjorde deras planer och gav Sovjetunionen tid att förbereda sig för att möta det nazistiska angreppet.

När det gäller den anglo-sovjetisk-amerikanska alliansen, är det känt att den slöts när Hitler-Tyskland, som redan ockuperat Frankrike och var i krig med Storbritannien, utlöste sitt brutala angrepp mot Sovjetunionen, och när kriget mot axelmakterna antagit en klar och uttalad anti-fascistisk karaktär och karaktär av befrielse. Det måste poängteras att Stalin och Sovjetunionen vid denna tid inte vid något tillfälle och i inget fall förespråkade eller manade proletariatet och de kommunistiska partierna att uppge revolutionen och förena sig med den reaktionära bourgeoisin. När Browder gav upp klasskampen och förespråkade klassförsoning, i det föregivna syftet att den anglo-sovjetisk-amerikanska alliansens intressen krävde detta, blev han faktiskt av Stalin och den kommunistiska rörelsen brännmärkt som revisionist och förrädare av revolutionen.

Som synes kan ingenting rättfärdiga kinesernas principlösa kompromisser och allianser med USA-imperialismen och de olika reaktionära krafterna. Den historiska analogi som de kinesiska revisionisterna försöker göra håller inte.

I sin propaganda försöker de kinesiska ledarna att ge intrycket att vi albaner skulle vara emot varje kompromiss och inte strävar efter att uttrycka motsättningarna som vi borde. De vet naturligtvis, att vi i dessa frågor intar en marxist-leninistisk inställning, men de fortsätter att propagera sin oärliga linje i avsikt att dölja sitt avståndstagande från marxismen-leninismens vetenskapliga teori och revolutionens väg. De handlar på detta sätt i avsikt att svärta ned vårt partis och vår proletära stats riktiga politik och hållning. Deras anklagelser är grundlösa. Låt oss hänvisa till följande fakta:

Vårt parti har alltid, utan undantag, energiskt stött de arabiska folkens rättvisa sak, och kommer att fortsätta stödja dem till slutet. Vi stöder det palestinska folkets kamp mot Israel, vilket för länge sedan blivit ett blint verktyg, en gendarm för USA-imperialismen i Mellanöstern. Israel har ålagts uppgiften att försvara de rika arabiska oljefälten åt de stora monopol-företagen i USA, och att bibehålla status quo, som de kinesiska revisionisterna kallar det.

Trots det faktum att president Sadat och hans regering tidigare var allierade med Sovjetunionen stödde vi det egyptiska folkets kamp för att återvinna de territorier som ockuperats av Israel. Men vi avslöjade Sovjetunionens syften gentemot Egypten och dess manövrer i Mellanöstern i allmänhet. Inte för ett ögonblick har vi hållit tyst om Sovjetunionens kolonialistiska syften gentemot Egypten. Vi har gjort samma sak genom att lika konsekvent stödja det egyptiska folket i dess kamp mot USA-imperialismen och Israel.

Medan vi försvarar det egyptiska folkets och de andra arabfolkens intressen, avslöjar vårt parti och vårt folk också de manövrer som USA-imperialismen tillsammans med Israel nu är inblandat i. Vi kan inte godkänna någon väg eller linje som innebär en kompromiss med angriparen Israel, under den falska förevändningen att detta skulle vara till det egyptiska folkets fördel.

Den kinesiska ledningen avslöjar emellertid inte USA-imperialismen. Den applåderar de israelisk-egyptiska avtalen, och kräver att de arabiska folken ska förhandla och kompromissa med USA-imperialismen och Israel, som är deras huvudfiender. En sådan ståndpunkt är inte marxist-leninistisk. En sådan kompromiss å la Kina är inte i folkens intressen. Man kan på intet sätt godkänna den kinesiska absurditeten, enligt vilken man, genom att övergå från en imperialism till en annan, ”handlar i folkens frihets intresse”. Dessa typiskt borgerliga manövrer och intriger kan inte kallas marxist-leninistiska handlingar som hjälper till att fördjupa motsättningarna mellan de två imperialistiska supermakterna.

Det albanska partiet och folket är emot imperialistiska plundringskrig, och stöder bestämt rättvisa nationella befrielsekrig, vilka är och alltid måste vara till folkens fördel, till revolutionens fördel. De är inte emot att stödja t o m en borgerlig stat, när de ser att de som styr denna stat är progressiva människor som kämpar för att befria sitt folk från imperialistisk hegemoni. Men vårt land kan inte göra gemensam sak — eller ingå en kompromiss, som de kinesiska revisionisterna kallar det — med en stat styrd av en reaktionär klick, som i sin egen klass' intressen, och på folkets bekostnad, ingår förbund med den ena eller andra supermakten.

Likaledes är det socialistiska Albanien inte emot bibehållandet av normala diplomatiska förbindelser med staterna i den ”tredje världen” eller den ”andra världen”. Det är emot sådana förbindelser endast med de två supermakterna och de fascistiska staterna. När vi utvecklar våra diplomatiska förbindelser, såväl som handelsmässiga, kulturella och andra förbindelser, arbetar vi efter principer och har först och främst vårt lands och revolutionens intressen för ögonen. Vi har aldrig handlat i motsättning till dessa, och kommer aldrig att göra det.

Vi marxist-leninister som sitter vid makten måste etablera diplomatiska förbindelser också

med de borgerligt-kapitalistiska staterna, därför att dessa förbindelser är i vårt intresse, men även i deras intresse. Detta intresse är ömsesidigt.

Marxist-leninisterna måste alltid komma ihåg principerna. De kan inte trampa på principerna på grund av omständigheter som skapas i en eller annan period. Vi måste hålla i minnet, att i de länder där bourgeoisins övre skikt härskar, befinner sig dessa i ständig kamp mot folket, proletariatet och de fattiga bönderna liksom småbourgeoisin i städerna. Både när det socialistiska landet upprätthåller statliga förbindelser med de borgerliga länderna och när det inte gör detta, måste det klargöra för folken att det stöder deras kamp, och att det inte godkänner deras förtryckares reaktionära och folkfientliga handlingar.

Vi marxist-leninister måste känna till och hålla i minnet inte bara de motsättningar som finns mellan de förtryckta klasserna och deras förtryckare, utan också de motsättningar som uppstår mellan stater, d v s mellan regeringarna i dessa länder och USA-imperialismen, den sovjetiska socialimperialismen, de andra kapitalistiska länderna, o s v. Vi måste alltid följa en sådan politik att vi inte försvarar en reaktionär regering, bara för att den på grund av sina och den härskande klassens intressen tillfälligt bryter med USA-imperialismen i avsikt att kasta sig i famnen på någon annan imperialism, t ex den brittiska, den sovjetiska eller någon annan. Vi måste utnyttja de motsättningar som finns mellan dem, så att vårt ställningstagande hjälper till att stärka proletariatets och de förtryckta massornas kamp mot deras reaktionära regering. Om motsättningar har uppstått mellan den reaktionära och förtryckande kapitalistiska regeringen i ett land i den ”andra” eller ”tredje världen” och regeringen i ett land i den ”första världen”, enligt de kinesiska revisionisternas uppdelning, kan man inte ta för givet att dessa motsättningar alltid gynnar folkets befrielse från kapitalets ok i detta land, från den där härskande reaktionära bourgeoisins ok. I detta fall har vi att göra huvudsakligen med borgerliga klassintressen, med intressen hos borgerliga regeringar som representerar de utsugande klasserna, med frågan om vem som bjuder mest, vem som bäst försvarar deras maktinnehav och vem som försöker få dem på fall för att få in sina egna män.

När det handlar om proletariatets kamp får inställningen till bourgeoisin inte blandas samman med diplomatiska, handelsmässiga, kulturella och vetenskapliga förbindelser mellan ett socialistiskt land och stater med ett annat samhällssystem. Dessa mellanstatliga förbindelser är nödvändiga och måste utvecklas, men det socialistiska landet måste ha klara mål med att etablera dem. Det ideologiska, politiska, moraliska och materiella livet i det socialistiska landet måste vara en förebild för folken i dessa stater, med vilka det upprätthåller förbindelser. Detta för att folken i de icke-socialistiska staterna, genom utvecklandet av dessa förbindelser, blir medvetna om det socialistiska systemets fördelar och överlägsenhet. Naturligtvis är det deras sak om de slår in på den socialistiska vägen eller inte, men det är det socialistiska landets plikt att vara ett gott exempel.

De kinesiska ledarna är inte bara oklara över alla dessa politiska, teoretiska och organisatoriska problem, utan vägrar dessutom att reda ut dem och gör dem istället avsiktligt ännu dunklare, därför att — som Mao Tse-tung säger — först måste vi röra ihop saker för att senare kunna reda ut dem. Denna tes är inte riktig. Tvärtom måste vi klargöra saker och ting och övertyga folk att genomföra revolutionen, ty oredan finns redan. Om frågan gäller att ställa till oreda, så låt oss då ställa till oreda för den döende imperialismen, och inte hjälpa den och förse den med kryckor för att förlänga dess existens. Låt oss förkorta kapitalismens existens, så att folken och proletariatet kan befrias och socialismens och kommunismens perspektiv föras närmare. Detta är vår revolutionära väg, marxismen-leninismens väg. Det finns ingen annan väg.

De kinesiska ledarna använde förr uttrycket en ”lika för lika”-kamp mot USA-imperialismen, men de tillämpade den inte i praktiken då, och de tillämpar den sannerligen inte idag. De för ingen ”lika för lika”-kamp mot USA, eftersom de närmar sig USA-imperialismen och har

allierat sig med den.

Kinas diplomatiska, handelsmässiga och kulturella förbindelser med de imperialistiska staterna och världens övriga stater sker på en kapitalistisk grund. Kinas mål med dessa förbindelser är att stärka sina ekonomiska och militära ställningar genom den hjälp som landet vill få från de mäktiga imperialistiska staterna, så att också Kina kan tävla med de två andra supermakterna. Kinas propaganda via radio och andra media är utformad för att ute i världen ge intryck av att Kina inte bara är en stor och mäktig stat med en uråldrig kultur, utan också att den nuvarande kinesiska politiken är progressiv, ja t o m marxist-leninistisk. Men denna de kinesiska revisionisternas verksamhet tjänar inte, och kan inte på något sätt tjäna, som ett exempel som folken i världen bör följa i sin kamp för att krossa den kapitalistiska och imperialistiska makten.

Den kinesiska uppfattningen om den "tredje världens" enhet är reaktionär

Den kinesiska ledningen eftersträvar att förena alla den "tredje världens" länder, länder vilka är heterogena från varje synpunkt: vad gäller deras ekonomiska, sociala och kulturella utveckling den tid som behövdes och den väg som följdes av vart och ett av dem för att vinna den grad av frihet och oberoende de åtnjuter idag, o s v.

Men hur tänker sig Kina den enhet som det förkunnar? Den kinesiska ledningen tänker sig inte denna enhet som uppnådd på det marxist-leninistiska sättet och i revolutionens och folkens befrielses intresse. Den ser den från den borgerliga synpunkten, d v s som en enhet medelst fördrag och avide styrande i dessa länder, vilka är knutna till en imperialistisk makt idag, men som imorgon kan säga upp de avtal de själva har slutit, för att knyta sig till en annan.

Den revisionistiska kinesiska ledningen glömmer att dessa nationalstaters enhet kan säkras endast genom proletariatets och de arbetande massornas kamp i varje enskilt land, i första hand mot den yttre imperialism som trängt in i landet i fråga, men också mot den inhemska kapitalismen och reaktionen. Endast på denna grundval kan dessa länders enhet åstadkommas. Bara på denna grundval kan man förverkliga enhetsfronten mot den utländska imperialismen såväl som mot kungarna, den inhemska reaktionära bourgeoisin, de feodala jordägarna och diktatorerna.

Under kapitalismen genomförs enhet endast uppifrån, i toppen, för att trygga bourgeoisins segrar och för att försvara sig mot revolutionen, medan däremot äkta enhet, en folkens enhet, måste uppnås huvudsakligen nedifrån, med proletariatet i ledningen för denna enhet.

Naturligtvis kan inte den taktik som proletariatet i ett land i den s k tredje världen, eller som proletariatet i alla dessa länder, kan komma att bruka för att enas med andra politiska krafter mot imperialismen, förkastas utan vidare. De revolutionära krafternas enhet vid en given tidpunkt med t o m den borgerliga ledningen i ett land, när en djup motsättning uppkommer mellan denna och en främmande imperialism, eller med en reaktionär ledning i ett annat av den "tredje världens" länder, kan inte heller uteslutas.

Alla dessa tillfällen och möjligheter måste studeras och utnyttjas av de revolutionära krafterna. Det är därför som Lenin säger att det socialistiska landets och det internationella proletariatets hjälp ska vara differentierad och villkorlig.

De kinesiska ledarna förespråkar emellertid just en ovillkorlig allians mellan reaktionära regeringar, för att, som man påstår, motsätta sig imperialismen. Och när de uttalar sig mot imperialismen, menar de inte imperialismen i allmänhet, utan bara den sovjetiska socialimperialismen.

Imperialismens och kapitalismens försvagande är världshistoriens huvudtendens idag. Olika staters ansträngningar att frigöra sig från imperialismens inflytande utgör en annan tendens, vilken också leder till imperialismens försvagande. Men denna andra tendens, som den kinesiska ledningen anser absolut viktigast, utan att göra någon skillnad mellan olika länder, utan att analysera de allmänna och särskilda förhållandena, leder inte in på den rätta vägen för folkens enhet i kampen för att frigöra sig från imperialistisk inblandning och herravälde. Likaledes kan de kinesiska revisionisternas andra ståndpunkt, som ser Europa som en kontinent bestående av den "andra världens" länder, vilka de sätter i allians med den "tredje världen", inte heller leda in på den rätta vägen. Denna gruppering av kapitalistiska stater kan aldrig vara förespråkare för världskapitalismens allmänna försvagning. Att säga att en sådan sak kan uppnås med bistånd och medverkan från Storbritanniens aristokratiska bourgeoisie, Västtysklands revanschistiska bourgeoisie, den sluga franska bourgeoisin och andra viktiga kapitalistiska grupper är en beklaglig naivitet.

Anhängarna av teorin om "tre världar" kan hävda, att de genom att förespråka dessa kapitalistiska länders enhet avser att försvaga imperialismen. Men vilken imperialism kommer denna enhet att försvaga? Den imperialism vilken teorin om "tre världar" manar till att man ska skapa en enhetsfront med, mot socialimperialismen? Den imperialism med vilken de kapitalistiska länderna i Europa är i allians, trots deras motsättningar med den? Att förespråka stärkandet av denna gruppering av stater innebär helt klart att förespråka ett stärkande av USA-imperialismens och Västeuropas kapitalistiska staters positioner.

Å andra sidan, när den kinesiska ledningen talar om skapandet av en allians mellan den "andra världens" stater och staterna i den tredje världen, så syftar den på en allians mellan de härskande kretsarna i dessa länder. Men att hävda att dessa allianser kommer att bidra till folkens befrielse är en idealistisk, metafysisk och anti-marxistisk föreställning. Att bedra folkens breda massor, som kämpar för sin befrielse, med sådana revisionistiska teorier är således att begå ett brott mot folken och revolutionen.

Kinas Kommunistiska Parti anser att imperialismen inte känner till, inte ser, inte förstår och inte utnyttjar de motsättningar som finns mellan de länder som helt nyligen har kastat av sig kolonialismens ok och istället har hamnat under neokolonialismens ok. Fakta visar att imperialismen utnyttjar dessa motsättningar ständigt till sin egen fördel. Den uppmanar och driver dessa länder och deras folk att bekämpa varandra, att splittras och tvista så att de misslyckas att uppnå enhet ens om vissa enskilda problem.

Imperialismen för också en kamp på liv och död, den försöker att förlänga sin existens, och när den ser att den inte kan uppnå detta med de vanliga medlen, kastar den sig in i öppet krig och aggression för att återvinna sin överhöghet och hegemoni.

De kinesiska ledarna vill ena länderna i den "tredje världen", inte bara med varandra utan också med USA, mot den sovjetiska socialimperialismen. Med andra ord säger de kinesiska revisionisterna öppet till folken i den "tredje världen" att den sovjetiska socialimperialismen är deras huvudfiende, och att de därför inte för närvarande får resa sig mot USA-imperialismen eller mot dess allierade, dvs den reaktionära bourgeoisin som härskar i deras egna länder. Enligt den kinesiska "teorin" måste den "tredje världens" stater kämpa, inte för att stärka sin frihet, sitt oberoende och sin suveränitet, och inte för att genomföra den revolution som störtar bourgeoisins välde över ända, utan för att bevara status quo. Det är förståeligt att de kinesiska revisionisterna, genom att förespråka en överenskommelse med USA tvärtemot revolutionens intresse och den nationella befrielsens sak, driver dessa stater in i en förrädisk kompromiss.

De äkta marxist-leninistiska partierna har den internationalistiska plikten att uppmuntra och inspirera proletariatet och folken i alla dessa länder att förverkliga revolutionen, att resa sig mot utländskt och inhemskt förtryck och slaveri, i vilken form de än framträder. Vårt parti

anser att detta är det enda sättet att skapa de förutsättningar som krävs för att folken ska kunna bekämpa både imperialismen och socialimperialismen, med vilka den kapitalistiska bourgeoisin i de flesta av dessa länder i den ”tredje världen” på de mest olika sätt är sammanlänkad.

Men vad gör Kina? Kina tar Mobutu och klicken kring honom i Zaire under sitt beskydd. Genom sin propaganda försöker Kina skapa intrycket att det skulle försvara folket i detta land mot en invasion av legosoldater iscensatt av Sovjetunionen, men i verkligheten försvarar Kina den reaktionära Mobutu-regimen.. Mobutu-klicken är en agentur i USA-imperialismens tjänst. Genom sin propaganda och sitt ”pro-zairiska” ställningstagande försvarar Kina Mobutus allians med USA-imperialismen, med neo-kolonialismen, och arbetar för att förhindra varje förändring av status quo i detta land. De äkta revolutionärernas plikt är inte att försvara de reaktionära härskarna, imperialisternas verktyg, utan att uppmana Zaires folk att strida för sin frihet och suveränitet mot Mobutu, det inhemska kapitalet och USA-imperialismen, den franska, belgiska och all annan imperialism.

Precis som vi är emot Mobutu i Zaire, är vi också emot Neto och hans hantlangare i Angola, för Sovjetunionen och Neto gör samma sak i Angola som USA och Mobutu gör i Zaire. Om man analyserar situationens utveckling i de nämnda två staterna är det uppenbart hur rivaliteten där rasar mellan supermakterna om uppdelningen av kolonier och marknader. Vi stödjer varken Neto eller Sovjetunionen, men medan vi bekämpar dem kan vi inte stödja USA-imperialismen och dess legosoldater, fiender till det angolanska folket. I varje situation, under alla omständigheter och vid varje tidpunkt måste vi stödja de revolutionära folken, och i Zaires och Angolas fall kan vi stödja endast folken i dessa två länder i deras ansträngningar för att kasta av det ok som supermakterna lägger på deras skuldror.

Vad ska man rekommendera revolutionärerna i Zaire? Att göra en kompromiss med Mobutu, så att folket i detta land kommer att bli än mer förtryckt av imperialismen, som de kinesiska revisionisterna föreslår? Nej, marxist-leninister kan inte rekommendera detta slags kompromiss, varken åt Zaires folk eller åt något annat folk.

Låt oss som exempel ta Kinas politik i Pakistan. Khanernas Pakistan, där den rika bourgeoisin och de stora godsägarna alltid har härskat, har som det påstås — varit en allierad till Kina. Kinas hjälp till detta land var emellertid inte av revolutionär karaktär. Kina bidrog till att stärka Pakistans reaktionära och storgodsägande bourgeoisin, vilken barbariskt förtrycker folket i detta land, precis som Nehrus, Gandhis och de andra reaktionära magnaternas klick förtrycker det indiska folket. Zulfikar Ali Bhuttos regering var inget undantag. Först bröt sig Östpakistan loss från Västpakistan. Indien förstod att utnyttja de stora motsättningar som fanns mellan folket i Östpakistan och den reaktionära bourgeoisin som härskade i Västpakistan. Indien underblåste dessa motsättningar i så hög grad att Östpakistans folk drevs att göra uppror mot Ali Bhuttos Pakistan. Vid denna tid skapades i Östpakistan, som tog namnet Bangladesh Mujibur Rahmans regering, som påstod sig kämpa för demokratin och för försvar av folkets intressen. Men en morgon mördades Mujibur Rahman av element nära knutna till USA-imperialismen. Nu har Ali Bhutto också störtats. Således har Kinas vän och allierade, Pakistans största jordägare och rikaste man, störtats av andra reaktionärer i en statskupp.

Men vad är det för slags opposition som kom till makten, och vilka är de som deltar i den? Också denna är en reaktionär kraft, bestående av militärer, kapitalister och stora jordägare. Drivna av sina klassintressen och de band de också har, än med USA, än med Sovjetunionen, än med Kina, försöker de hålla den reaktionära makten stadigt i sina händer. Att under dessa förhållanden tala till Pakistans folk om nära allians med och stöd åt den ena eller andra borgerliga politiska kraften, om att ersätta en klick av härskare med en annan, som de kinesiska ledarna gör, är inte att visa dem den rätta vägen för revolutionen. Den rätta vägen består i att mana folket att mellan de två eldar som Bhutto och hans motståndare utgör, tända

revolutionens mäktiga eld, vilken är kapabel att kväva de två förstnämnda eldarna, att störta de två klickar av samma skrot och korn som finns i Pakistan. I denna strid på två flanker kommer det pakistanska folket självt att veta hur det ska utnyttja motsättningarna.

Detsamma är giltigt för många länder i den s k tredje världen, eller alliansfria världen.

Således misslyckas den kinesiska ledningen inte bara i sina allianser och sin vänskap med marxist-leninisterna, utan också i sina allianser med de borgerligt kapitalistiska staterna. Men varför misslyckas den? Därför att dess politik inte är marxist-leninistisk, därför att de analyser den gör och de slutsatser den drar är felaktiga. Vilket förtroende kan under dessa förhållanden folken i den ”tredje världen” ha för Kina, som ju syftar till att ta dessa länder under sina vingars beskydd?

Endast proletariats diktatur, endast den marxist-leninistiska ideologin, endast socialismen alstrar uppriktig kärlek, nära vänskap och stålhård enhet mellan folken, genom att de eliminerar allt som splittrar och skiljer dem åt. För att skapa enhet och vänskap mellan folken, och för att lösa problemen på det sätt som bäst motsvarar deras intressen, får man inte på något sätt hjälpa eller göra eftergifter åt sådana degenererade borgare som Mobutu, Bhutto, Gandhi och andra, med det föregivna syftet att etablera en politisk jämvikt, vilket är ett uttryck för den ovetenskapliga, folkfientliga och opportunistiska ”jämvikts”-teorin, som tjänar till att vidmakthålla status quo och bevara slaveriet.

Vi marxist-leninister kämpar mot neokolonialismen och mot den förtryckande kapitalistiska bourgeoisin i varje land, alltså mot de som förtrycker folken. Denna kamp kan genomföras om de äkta kommunistiska partierna sporrar, organiserar och leder proletariatet och de arbetande massorna. Partiets ledning av proletariatet och massorna fullgörs framgångsrikt bara när partiet besjulas av en marxist-leninistisk revolutionär anda, och inte av en mångtydig anda med hundra tolkningar och hundra fanor. I sina handlingar utgår det marxist-leninistiska partiet i ett äkta socialistiskt land inte bara från den egna statens intressen, utan tar också alltid hänsyn till världsrevolutionens intressen.

Den kinesiska teorin om den ”tredje världen” och den jugoslaviska teorin om den ”alliansfria världen” saboterar folkens revolutionära kamp

Alla marxismen-leninismens renegater, de sovjetiska, titoistiska, kinesiska och de andra moderna revisionisterna, gör sitt yttersta för att bekämpa marxismen-leninismen, proletariatets segerrika teori. Vårt partis avslöjande av teorin om ”tre världar” har ställt de kinesiska revisionisterna i en svår situation, därför att de är oförmögna att svara teoretiskt på vårt förkastande och avslöjande av deras teser, och detta inte för att de är rädda för oss, utan för att de är rädda för sin brist på argument.

Mao Tsetung och Teng Hsiao-ping, som utformade eller lade sig till med begreppet ”tredje världen”, ville inte stödja denna teori med teoretiska argument eftersom de inte kunde det, och detta inte utan orsak. Varför gjorde de inte detta? Detta deras ”förbiseende” är ett trick, och dess syfte är att bedra folk, att få dem att acceptera en absurd tes utan diskussion, bara för att det var Mao Tsetung som formulerade den. Mao Tsetung kunde inte förklara den teoretiska grundvalen för detta ”filosofiska” eller ”politiska” begrepp av det enkla skälet att det inte har någon sådan. Han och hans anhängare nöjer sig med att förkunna sin uppfattning om uppdelningen av världen i tre, men utan att försvara den, eftersom de själva vet att denna tes är oförsvarbar.

Den kinesiska ”tredje världen” och den jugoslaviska ”alliansfria världen” är nära nog en och samma sak. Syftet med bägge dessa ”världar” är att tillhandahålla ett teoretiskt rättfärdigande för utsläckandet av klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin, och att bistå de stora

imperialistiska och kapitalistiska makterna att bevara och föreviga det borgerliga förtryckar- och utsugarsystemet.

Som en falsk, anti-marxistisk teori, i fullständig avsaknad av en teoretisk grund, har teorin om den ”tredje världen” — och den myt som de kinesiska revisionisterna har skapat kring den — ingen som helst effekt, varken på proletarietets breda massor eller de lidande folken i den ”tredje världens” länder, eller ens på dessa länders ledare. Dessa ledare, vilka den kinesiska ledningen försöker att ta under sitt beskydd, har sina egna djupt rotade åsikter, de har sina egna ideologier och bestämda inriktningar, och därför går de inte på de kinesiska sagorna. Teng Hsiao-ping Et Co tror att Kina med sitt väldiga territorium och sin stora befolkning kan imponera på dessa länder. Till en viss grad och så länge den inte äventyrar dess planer passar den kinesiska teorin om ”tre världar” USA-imperialismen. Denna teori bidrar till att det skapas förvirrade situationer i världen, vilka både USA-imperialismen och den sovjetiska socialimperialismen utnyttjar för att utöka sin hegemoni, för att ännu fastare sammanlänka sig och ingå allianser och överenskommelser med de kapitalistiska och borgerliga jordägande ledarna i den tredje världens länder. Denna situation tjänar samtidigt de kinesiska revisionisternas socialimperialistiska syften.

Vad gäller teorin om den ”alliansfria världen”, upphöjer de jugoslaviska revisionisterna den till en allmängiltig teori som de menar ska ersätta den marxist-leninistiska teorin, vilken enligt deras åsikt har blivit ”föråldrad” och inte längre är ”aktuell”, därför att folken och världen enligt dem skulle ha förändrats. De dömer inte ut marxismen-leninismen öppet, som Carrillo gör, utan bekämpar den genom att försvara sin teori om den ”alliansfria världen”, medan de som försvarar marxismen-leninismen enligt de jugoslaviska revisionisterna alltid upprepar samma ”misstag”, eftersom de vägrar att korrigera denna revolutionära läras principer och normer, alltså är de ”återfallsförbrytare”. Enligt dem är Albanska Arbetets Parti (som är målet för deras angrepp) ett ”återfallande” parti, eftersom det försöker tillämpa Marx', Engels', Lenins och Stalins principer, metoder och vetenskapliga lära på ”en värld helt och hållet olik den då dessa levde”.

De titoistiska uppfattningarna är helt och hållet anti-marxistiska. Den analys titoisterna gör av utvecklingsprocessen i dagens värld utgår från dessa uppfattningar. Den moderna revisionismen i allmänhet, och den jugoslaviska och kinesiska revisionismen i synnerhet, är mot revolutionen. De jugoslaviska och kinesiska revisionisterna anser USA-imperialismen vara en mäktig kraft som man kan få att slå in på en mer logisk kurs och att ”hjälpa” dagens värld, som enligt dem befinner sig i utveckling och inte vill ingå allianser. Men den jugoslaviska teorin är oförmögen att göra en ordentlig definition av själva termen ”alliansfri”. I vilket avseende är de länder som den räknar in denna sin värld alliansfria? Politiskt, ideologiskt, ekonomiskt eller militärt? Den jugoslaviska pseudo-marxistiska teorin nämner eller berör inte denna fråga, därför att inget av dessa länder, vilka den söker att leda under sken av att de utgör en ny värld, kan lösgöra sig från sina många och olika former av beroende till USA-imperialismen eller den sovjetiska socialimperialismen.

Den jugoslaviska ”teorin” gör stort väsen av det faktum att kolonialismen av den gamla typen nu i allmänhet har avskaffats, men den talar inte om att många folk har hamnat i den nya kolonialismens klor. Vi marxist-leninister förnekar inte det faktum att kolonialismen i sin gamla form har avskaffats, men vi betonar att den har ersatts av neokolonialismen. Samma kolonialister som igår förtryckte folken förtrycker dem än idag genom sin ekonomiska och militära styrka, och förvirrar dem politiskt och ideologiskt genom att införa sitt dekadenta levnadssätt. Titoisterna betraktar en sådan situation som en stor förändring av världen, och tillägger att varken Marx eller Lenin — och allra minst Stalin som de avvisar helt och hållet — föreställde sig en sådan möjlighet. Enligt dem är folken nu fria och oberoende och strävar bara efter alliansfrihet och att världens rikedomar skall delas på ett mer rationellt och rättvist sätt.

För att denna ”strävan” skall förverkligas, begär de jugoslaviska ”teoretikerna” att USA-imperialisterna, de sovjetiska socialimperialisterna och de utvecklade kapitalistiska staterna skall visa sig generösa och genom internationella konferenser, debatter och ömsesidiga eftergifter välvilligt bidra till omvandlingen av dagens värld, vilken enligt dem ”har uppnått en sådan medvetenhetsnivå att den är i stånd att gå mot socialismen”.

Detta är den ”socialism” som de titoistiska revisionisterna förkunnar, och de gör det särskilt enträget för att så mycket som möjligt vända bort folken från verkligheten. Eftersom de är emot revolutionen är de för bibehållandet av samhällsfreden och för samförstånd mellan bourgeoisin och proletariatet för att ”förbättra de lägre klassernas levnadsstandard”. Med andra ord ber de ödmjukt de högre klasserna att visa sig ”generösa” och avstå en liten del av sina profiter till ”jordens fördömda”.

Tito vill förvandla teorin om den ”alliansfria världen” till ”en allmängiltig lära”, vilken, som vi nämnde tidigare, påstås vara anpassad till ”det aktuella världsläget”. Världens folk har vaknat upp och vill leva fria, men enligt Titos teori är denna ”frihet” för närvarande inte ”fullständig” på grund av att det existerar två block, nämligen NATO och Warszawapakten.

Tito uppträder som den ledande figuren och banérföraren i anti-blockpolitiken. Det är sant att hans land inte är medlem av varken NATO eller Warszawapakten, men det är med många band knutet till dessa militära organisationer. Den jugoslaviska ekonomin och politiken är inte oberoende, de hålls uppe av de krediter, den hjälp och de lån som de erhåller från de kapitalistiska länderna, i första hand från USA-imperialismen. Det är därför Tito litar mest till denna imperialism. Han litar emellertid också till den sovjetiska socialimperialismen och alla andra imperialistiska stormakter. Sålunda är Jugoslavien, som påstår sig vara alliansfritt, de facto om än inte de jure, knutet till supermakternas aggressiva organisationer.

Det finns många ledare som Tito i olika länder, vilka han vill församla i den s k alliansfria världen. Dessa personligheter är i allmänhet borgerliga, kapitalistiska och icke-marxistiska, och många av dem bekämpar revolutionen. Beteckningarna socialist, demokrat, socialdemokrat, republikan, oberoende republikan etc, som några av dessa personligheter lägger sig till med, tjänar i de flesta fall till att bedra proletariatet och det förtryckta folket, i avsikt att hålla dem i trældom och manövrera på deras bekostnad.

Den anti-marxistiska, kapitalistiska ideologin är förhärskande i de ”alliansfria” staterna. Många av dessa stater har band till och är invecklade med supermakterna och alla de utvecklade kapitalistiska länderna i världen på samma sätt som det titoistiska Jugoslavien. Det enda syftet och grunden för grupperingen inom den ”alliansfria världen” under Titos ledning, vilket denne förespråkar för alla världens länder, är att kväva revolutionen, att hindra proletariatet och folken att resa sig för att störta det gamla kapitalistiska samhället och upprätta det nya samhället, socialismen.

Detta är den idé och den huvudprincip som leder Tito i sammanförandet av dessa länder. Han skryter med att ha lyckats föra samman dem och ta ledningen över dem, men i verkligheten existerar inget sådant, då ingen ger den titoistiska teorin om den ”alliansfria världen”, eller den kinesiska teorin om ”tre världar”, den vikt som deras banérförare önskar och eftersträvar. Var och en går sin egen väg på det sätt som ger honom de största och snabbaste fördelarna.

Alla tecken tyder på att USA-imperialismen och världskapitalismen föredrar Titos ”alliansfria värld” framför kinesernas ”tredje värld”. Även om de stödjer den kinesiska teorin om ”tre världar”, är de utvecklade kapitalistiska länderna och USA-imperialismen emellertid en smula försiktiga och tveksamma, eftersom Kinas stärkande kan leda till besvärliga situationer och eventuellt bli farligt för amerikanerna själva, medan däremot Titos ”alliansfria världs” inte utgör någon fara alls för USA. Det är därför som Carter under Titos senaste besök i USA prisade dennes roll i skapandet av den ”alliansfria världen”, och beskrev de ”alliansfria ländernas” rörelse som ”en mycket viktig faktor i lösandet av de stora problemen i dagens

värld”.

De ”alliansfria länderna”, av vilka de flesta är kapitalistiska länder, har kastat sina tärningar. De vet att manövrera i politiken, de ställer sig på de imperialistiska och kapitalistiska makters sida som ger dem mest hjälp. Att ägna sig åt politik betyder, enligt det borgerliga och kapitalistiska synsättet, att bedra, lura och överlista andra i så stor utsträckning och så ofta som möjligt. Denna politik är en prostitutionens politik, som i givna ögonblick och allt efter omständigheterna syftar till att tjäna en del pengar på en mäktigare stat i sin egen klass' intresse, i denna klass' pampars intresse.

Titoismen förkunnar, genom sin teori om den ”alliansfria världen”, just denna politik. Men den har inte samma inriktning överallt, som Tito påstår. De ”alliansfria” staterna agerar utan att rådfråga Tito om vad de skall göra och hur de skall göra det. Med några få undantag försöker dessa staters härskare att stärka sin kapitalistiska makt, att utsuga sitt folk, att stå på vänskaplig fot med ett stort imperialistiskt land, att förhindra utbrottet av varje revolt eller resning från folkets sida, varje revolution, och om så behövs, kväva dem. Detta är den titoistiska ”alliansfria världens” hela politik.

Den kinesiska teorin om den ”tredje världen” är också den för status quo. Syftet med den titoistiska ”alliansfria världen” är att tigga krediter från USA-imperialismen och de andra kapitalistiska länderna för att berika bourgeoisin och hålla den vid makten. Kina i sin tur försöker med hjälp av den ”tredje världen” att berika sig, stärka sig ekonomiskt och militärt i avsikt att bli en supermakt för att kunna behärska världen. Syftet med båda dessa ”världar” är anti-marxistiskt. De är pro-kapitalistiska och för USA-imperialismen.

Som bl a Titos besök i Kina och Hua Kuo-fengs besök i Jugoslavien visade, öser de jugoslaviska revisionisterna lovord och hycklande smicker över Kina, väl anpassat till de kinesiska revisionisternas karaktär och avsett att dra dem närmare de jugoslaviska ståndpunkterna, så att teorin om de ”alliansfria länderna” kommer att finna inte bara förståelse utan också fullständigt accepterande i Peking. Även om de inte ger upp sin teori om den ”tredje världen” har de kinesiska revisionistiska ledarna, ledda av Hua Kuo-feng och Teng Hsiao-ping, uttryckt sitt öppna stöd till den titoistiska teorin om den ”alliansfria världen”. De har visat att de vill verka i nära kontakt med de jugoslaviska revisionisterna och efter samma linje som de, på två parallella spår, med det gemensamma anti-marxistiska syftet att bedra folken i den ”tredje världen”. De jugoslaviska ledarna utvecklar nu dessa uppfattningar till försvar för Kina. I försvaret av Kina har de emellertid rest några ”argument” som är stötande för Kina, som den storhetsvansinniga stat det är. Titoisterna kommer till stöd för och försvarar Kina mot det avslöjande som vårt parti gör av den kinesiska ledningen, då de påstår att Kinas nuvarande politik skulle vara realistisk.

Kina, säger jugoslaverna, är ett stort land som utifrån sin själva karaktär måste utvecklas, eftersom det fortfarande är efterblivet, ett utvecklingsland. Titoisterna hävdar att de marxist-leninistiska partierna, som t ex Albanska Arbetets Parti, har fel när de angriper Kina för dess rättfärdiga strävan till utveckling och alliansfrihet, för den hjälp det ger nationella befrielsekrig, o s v. Jugoslavien har ambitionen att göra Kina till en av sina satellitstater. Det viktiga för de jugoslaviska revisionisterna är att Kina antar deras anti-marxistiska uppfattningar utan någon tvekan.

Jugoslavien, med Tito i spetsen, har med teorin om den ”alliansfria världen” alltid trofast tjänat USA-imperialismen. Tito och hans grupp utför även nu detta slags tjänst genom att försöka föra Kina närmare och i allians med USA. Detta var huvudsyftet med Titos resa till Peking och hans samtal där, vilka resulterade i en nära vänskap som i och med Hua Kuo-fengs resa till Jugoslavien har tagit formen av vidsträckt samarbete, inte bara mellan de två staterna utan också mellan de två partierna. Under Titos besök i Peking medgav de kinesiska ledarna halvt om halvt att Jugoslaviens Kommunisters Förbund är ett marxist-leninistiskt parti och att

en äkta socialism bygges i Jugoslavien. När Hua Kuo-feng åkte till Belgrad bekräftade de denna bedömning fullständigt och officiellt.

Med andra ord har maoisterna gjort precis vad Mikojan och Chrusjtjov gjorde på sin tid, när de gav Tito fullt erkännande som en ”marxist” och deklarerade att ”socialismen byggs i Jugoslavien”, och att ”Jugoslaviens Kommunistiska Parti är ett marxist-leninistiskt parti”.

USA drar allt efter sin önskan antingen i Tito-tråden eller i Hua Kuo-feng- och Teng Hsiao-ping-trådarna. De två sistnämnda är marionetter som inte framträder öppet på barnteater-scenerna, utan håller sig i kulisserna. När deras teorier angrips och de inte finner några fakta att stötta sina argument med, deklarerar de att ”de inte inlåter sig i polemik”! Varför inlåter de sig inte i polemik med det socialistiska Albanien och det marxist-leninistiska Arbetets Parti, när dessa avslöjar dem så grymt inför världsoptionen? Vad väntar de på? De inlåter sig inte i polemik, därför att de fruktar att deras förrådiska spel mot marxismen-leninismen och revolutionen kommer att avslöjas. När de kinesiska ledarna, genom jugoslaverna och andra, säger att Kina inte kommer att svara på den albanska polemiken, så är deras syfte att dölja sanningen. USA, Sovjetunionen och andra kapitalistiska länder håller ständigt olika bilaterala eller multilaterala möten, alla sorters konferenser och kongresser, antar resolutioner, håller tal och organiserar presskonferenser, ljuger mycket och använder sig på en och samma gång av löften, hotelser och utpressning. Allt detta gör de för att komma ur den kris i vilken de sjunkit ned, för att undertrycka de lidande förtryckta folkens hämndkänslor, för att bedra de breda arbetande massorna och proletariatet, och lura de progressiva demokraterna. Också de jugoslaviska och kinesiska revisionisterna spelar sina kort i hela detta förvillande och smutsiga spel.

Teorin om ”utvecklingsvärlden” är också den ett av korten i detta spel, och har samma anti-marxistiska syfte: att förvirra folks tänkande. Denna teori nämner inte politiska problem, för att göra det skulle vara förgäves. Det enda som räknas enligt denna teori är den ”ekonomiska frågan” och ”utvecklingsfrågan” i allmänhet. Men vilket slag av utveckling som teorin om ”utvecklingsvärlden” strävar efter definieras inte av någon. Naturligtvis vill de olika länderna i världen utvecklas på det ekonomiska, politiska, kulturella och på alla andra områden. Världens folk, med proletariatet i spetsen, vill störta den gamla, ruttna borgerliga kapitalistiska världen och i dess ställe bygga den nya världen, socialismen. Men teorierna om den ”alliansfria världen” och ”utvecklingsvärlden” nämner inte denna värld.

När vi marxist-leninister talar om olika länder, ger vi också våra uppfattningar om dem. Vi gör värderingar av utvecklingsnivån hos det ena eller andra landet, av möjligheterna för varje stat att utvecklas. Vi säger att folket i varje land måste genomföra revolutionen och bygga det nya samhället genom att lita till sina egna krafter. Vi säger att varje stat för att bli fri, oberoende och suverän måste bygga ett nytt samhälle, bekämpa och störta sina förtryckare, bekämpa varje imperialism som förslavar den, vinna och försvara sina politiska, ekonomiska och kulturella rättigheter, och bygga ett fullständigt fritt och oberoende fosterland där arbetarklassen härskar i allians med alla de arbetande massorna. Detta är vad vi säger, och vi är bestämda försvarare av den leninistiska tesen om två världar. Vi är medlemmar av den nya socialistiska världen, och vi bekämpar intill döden den gamla kapitalistiska världen.

Alla andra teorier som indelar världen i den ”första världen”, ”andra världen”, ”tredje världen”, den ”alliansfria världen”, ”utvecklingsvärlden” eller varje annan ”värld” som kan tänkas bli uppfunnen i framtiden, tjänar kapitalismen, stormakternas hegemoni och deras syften att hålla folken i träldom. Det är därför som vi med all vår styrka bekämpar dessa reaktionära, anti-marxistiska teorier.

Hela världen, och speciellt länderna i den s k tredje världen, alliansfria världen eller utvecklingsvärlden, följer med sympati vårt partis kamp. I våra marxist-leninistiska uppfattningar, i vårt partis ideologiska och politiska inställning, ser folken i dessa länder — vilka de

kinesiska, titoistiska och sovjetiska revisionistiska teorierna samt USA-imperialismens teorier etc, försöker att bedra — en korrekt inställning som motsvarar den rätta vägen för deras befrielse från utsugning och förtryck en gång för alla.

Just på grund av detta försöker marxismen-leninismens och vårt partis fiender att rikta anklagelsen mot oss att vi är sekterister, ultra-vänster, blanquister, och att vi inte gör en korrekt analys av det internationella läget, utan håller fast vid vissa omoderna scheman, o s v. Det står klart att de syftar på vår revolutionära lära, som de kallar ”marxist-leninistisk schematism”, ”stalinistisk schematism”, o s v.

De anklagar oss för att vi skulle uppmana de länder som har befriat sig från exploateringen i form av den gamla kolonialismen, och som nu utstår exploatering i den nya kolonialismens form, att genast gå över till socialismen, att genomföra den proletära revolutionen omedelbart. De tror att de skadar oss genom detta, genom att framställa oss som äventyrare. Men vårt parti förblir troget mot den marxist-leninistiska teorin, den teori som korrekt har definierat revolutionens väg, de stadier som denna revolution måste genomgå och de förutsättningar som måste uppfyllas för att denna revolution, antingen nationellt-demokratisk och anti-imperialistisk eller socialistisk, skall kunna genomföras framgångsrikt. Vi förblev trogna mot denna teori under vårt anti-fascistiska nationella befrielsekrig, vi är trogna mot den nu, i uppbygget av socialismen, och trogna mot den i vår ideologiska kamp och vår utrikespolitik. Vår analys är korrekt, därför kan inget förtal rubba den.